

BROJ 99

CENA 25 DINARA

NINJA

3,5 DEM, 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

KRV, ČELIK, I ... KRAJ

DEREK FINEGAN

KRV, ČELIK I.. KRAJ

Derek Finegan
KRV, ČELIK i... KRAJ

Izdavač:
NIP »DEČJE NOVINE«
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovlejić

Korektor:
Radojko Trnavac

© 1991. DEN PRESS

NINDA 99 — AVGUST 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60311-623-16-527310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

KRV, ČELIK I... KRAJ

U unutrašnjosti helikoptera buka motora jedva se čula, znak da je stručnjak za zvučnu izolaciju dobro obavio svoj posao. Uopšte, kabina je bila uređena kao minijturni salon bogatog poslovnog čoveka koji u helikopteru provodi sate i sate svakoga dana...

»Sve ove prepravke«, pomisli Hejs, »mora da koštaju đavolski mnogo... Međutim, već sam se uverio da mister Zakarjan ne štedi na sebi i svojim udobnostima. Ako nije spreman da štedi i na svojim ljudima, ovo bi mogao biti oproštajni posao pre nego što...«

Osmehnuo se na pomisao koja mu je u poslednje vreme sve češće dolazila. Nepozvana.

Do đavola, istina je da će uskoro biti prestar za ovaj posao, ali zbir nekoliko računa u bankama na četiri od pet ili šest mogućih kontinenata još uvek nije dovoljno veliki da bi se mogao mirno povući.

Hejs je stekao nekoliko skupih navika u svom burnom životu. Brza sportska kola, skupi hoteli i odeća od najboljih londonskih krojača i iz pariških i rimskih butika samo su deo te priče. Čak i krzna i nakit za žene kakve je voleo oko sebe, lepe, razmažene i skupe, nisu ono što najviše škodi računima...

Poker je đavolska igra, uzdahnu u sebi. Jedino što još uvek može da mu uzburka krv

i izazove uzbuđenje ravno uzbuđenju dečaka koji ide na prvi sastanak sa voljenom devojkom!

— Zadovoljni, mister Hejs? Ta mešavina vam odgovara?

Hejs se prenu i osmehnu, pokazujući vučje zube na preplavljenom licu. Glatko obrijano lice tvrdih crta, sa ledenim zelenim očima pod riđom kosom koju nisu uspjeli da ukrote ni najbolji holivudski frizeri.

Led tiho zvecnu u visokoj čaši kada je podigao da nazdravi devojci. Morao je priznati da Zakarjan ima bar isto onoliko ukusa u izboru svojih žena koliko i on, Hejs...

— Izvanredna je. Kao i tvoje noge, mala... Ne moraš ih više istezati, već su zapažene!

Ona mu dobaci iznenađen pogled. Ili odglumljeno iznenađen, ali je to svejedno. Vitka, dugonoga, sa zmijastim telom u skupocenoj haljini i uzbuđljivim očima boje morske vode, punim nejasnih obećanja.

Hejs se još jednom isceri.

— Oboje smo profesionalci, mala — reče. — Zakarjan te nije tu postavio samo da bi mešala koktele, već kao mamac

za mene, i oboje to veoma dobro znamo. Prema tome, pres-tani da glumiš jednu od onih tupavih dama iz visokog društva i vodiš razgovore o savremenom slikarstvu ili unutrašnjem uređenju!

— Mister Hejs! — uvređenim tonom reče devojka kojoj na krštenju svakako nisu dali ime Leana pod kojim je malčas Zakarjan nemarno predstavio. — Ja neću...

— Hoćeš i te kako! — prekide je on oštro. — Samo ako matori Jerminen da znak onom svojom negovanom ručicom punom dijamantskog prstenja! Leći ćeš sa mnom i dati sve od sebe da me zadovoljiš, je li tako?

Ona otvori usta da se pobuni, ali se predomisli. Umesto toga, zabacila je glavu sa čitavim plastom platinaste kose i po prvi put se sasvim iskreno nasmejala.

— O, ne! — rekla je kroz smeh. — Matori Zaki to ne bi tražio od mene, Hejs! Ne s tobom, razumeš! U njegovom sistemu vrednosti ti si suviše misko da bi smeo upotrebljavati nešto što pripada njemu! Sad,

da si neki biznismen koga Zaki želi da zbrzi, sa ugovorom na nekoliko desetina hiljada dolara...

Hejs napravi grimasu.

— Nema baš mnogo zadovoljstva u tvom poslu, a, mala?

— Ne, nema — sleže ona ramenima. — Ali, on me dobro plaća, tako da se dobro čuvam da zadovoljstva tražim na drugoj strani, Hejs. Tvoj pogled je jasan... ali neproduktivan, kapiraš!

Hejs otpi gutljaj zaista odličnog koktela i odmahnu glavom.

— I ja — reče — imam pravilo da ne diram žene poslodavca. Ponekad zažalim zbog toga, kao sada, na primer, ali uglavnom imam manje problema, shvataš...

— Mudro, mister Hejs! — reče oniski ćelavi muškarac sa upravo otvorenih vrata pilotske kabine. Kretao se sa dostojanstvenom sporošću debelih ljudi od one vrste koja pod glatkim i dobroćudnim dečjim licem krije svoja stvarna osećanja. — Veoma mudro pravilo!

Seo je preko puta Hejsa i prostrelio ga pogledom ispod

čupavih crnih obrva koje svojom bujnošću kao da su nadoknađivale nedostatak kose na glavi.

— Možemo li da pređemo na poslovni razgovor, Hejs?

— Ja sam spreman, mister Zakarjan...

Hejs odloži čašu. Ni njemu ovo nije prvi poslovni razgovor i već je naučio da taj mali i jeftini gest stvara kod sagovornika utisak da Hejs sve shvata veoma ozbiljno.

Leana se bez reči podigla sa mesta i nestala kroz vrata pilotske kabine. Hejs sa odobravanjem klimnu glavom; i Zakarjan je umeo da poštuje pravila uspehnog biznisa koji pravi oštru granicu između posla i zadovoljstva.

— Imam problema, Hejs — reče Zakarjan — od one vrste koje mogu da reše ljudi poput vas...

— Da?

— Neko... a kasnije ću biti i malo precizniji, neko, dakle, u poslednje vreme ometa moj posao.

Hejs ne reče ništa. Da Zakarjanov posao teče glatko, ne bi

mu ni bile potrebne usluge čoveka poput Hejsa.

— Moji najbolji ljudi nestaju, Hejs... dva transporta iz Puerto Bariosa jednostavno nisu stigla. I, što je najgore, sve češće pomišljam da je i moja lična bezbednost ugrožena!

— Hmmm... Pretpostavljam da policija nije u pitanju, mister Zakarjan?

— Nije. Uostalom, policija hapsi i pleni robu... moji ljudi i brodovi su nestali bez traga!

— Bez traga?! Hmmm...

— Znam, Hejs... Sposobni ljudi i do sada su radili za mene. Uostalom, uskoro ćete moći da govorite sa nekima od njih...

— Ostrvo Marš?

— Tačno. Bićemo tamo za pet ili šest minuta...

— U redu. Samo, ja još nisam prihvatio ponudu, mister Zakarjan...

— Da, uslov je bio da najpre doznate sve detalje. Razgovor u našoj bazi tako je zamišljen. Osim toga, imam još samo... ovo...

Hejs se saže da bolje ogleda predmet koji je Zakarjan izvukao iz džepa i nemarno ba-

cio na sto među posude sa ledom.

Zvezda sa šest oštih krakova čiji čelik pritajno blista. Malo neobična nijansa, međutim; gotovo kao neki od onih predmeta koje su ruke kovača oblikovale pre više stotina godina...

— Šuriken — reče Hejs. — Nije to loše oružje, mister Zakarjan. Kako ste došli do njega?

— Jednog jutra posluga je našla tu stvar zarivenu u vrata moje vile u Lafajetu. Daleki istok, zar ne? Hong Kong?

— Radite sa Hong Kongom, mister Zakarjan.

— Ne više. Već nekoliko godina.

Hejs odmahnu glavom, odmeravajući težinu šurikena na dlanu. Nešto teži od jedinog koji je do sada ikada imao u rukama. Nekoliko sati obuke pre ne baš malo godina, njegovo jedino iskustvo sa ovom vrstom oružja.

— U svakom slučaju — reče — ovo potiče iz Japana. Original, rekao bih, iskovan u doba kada su se ninđe time služile.

— Ninde? — Zakarjan podiže obrve. — Verujte da su oni odista postojali?

— Svakako da su postojali — sleže Hejs ramenima. — Naravno, priče koje su se oko njih isplele imaju malo stvarne osnove. Najzad, i najvažnije, njih više nema...

— Kako se onda ta prokleta stvar našla u mojim vratima?

— Neko pokušava da vas zaplaši, mister Zakarjan. Po svesmu sudeći konkurencija. Sa Dalekog istoka, recimo.

— Nee... U ovom trenutku odista nemam tamo nikakve direktne konkurencije. Zapravo, povukao sam se sa tog tržišta.

— Mudra odluka — klimnu Hejs glavom. — Jakuza je suviše opasan protivnik i veoma su ljubomorni na svoje tržište.

Zakarjan se kiselo nasmeja, nimalo oduševljen što ljudi kao što je Hejs poznaju njegove probleme...

— U svakom slučaju, ne bi ih trebalo eliminisati — reče — ali i dalje mislim da ovoga puta oni... Šta se, do đavola, dogodilo, Leana?

Devojka se plašljivo osmehnu.

— Ovaj... Roseli... Moli te da dođeš u kabinu i nešto pogledaš. Veoma je važno, kaže...

Zakarjan je ošinu besnim pogledom, ali ustade. Hejs nabra obrve. Taj strah na licu devojke...

Nije voleo helikoptere, još od časa kada je rafal iz protivavionskog mitraljeza pogodio čeličnu pticu u koju se tek ukrcao. U Vijetnamu, kao pripadnik Zenih bereta. Završili su sa »pacifikacijom« nekog prljavog sela u blizini Huea i ostavili plamenu da proguta ostatke ko liba punih masakriranih tela, žureći da zadah spaljenog ljudskog mesa što pre zamene mirisom ledenog piva u kantini...

Jedan jedini mitraljez progorio je iz džungle, ali su zapaljivi meci u deliću sekunde pretvorili helikopter u plamenu kuglu. Hejs je bio kraj samih otvorenih vrata i spasio ga je skok sa visine od pedeset stopa u travu.

Slomio je obe noge, naravno, ali je zato bio jedini preživeli u zapaljenoj letelici. Psovao je kada su ga pokupili, slabašno se boreći protiv vojnika koji su ga gurali u drugi helikopter.

Prošle su godine pre nego što je ponovo seo u jedan, ali još uvek nije uspevao da se oslobodi uspomene na trenutak kada se sve oko njega pretvorilo u plameni pakao koji je već bio zinuo da ga proguta...

Požurio je za Zakarjanom, gotovo odgurnuvši devojkicu u stranu. Nehotični dodir čvrstog vrha njene dojke po mišići jedva je i osetio; hladni prsti jeze lagano su mu klzili duž kičme i on se morao boriti sa neodoljivom željom da otvori izlaz za slučaj opasnosti i baci se pre ma privlačno mirnoj površini Meksikanskog zaliva pod sobom...

— Šta je to, prokletstvo? — prigušeno upita Zakarjan.

Hejs se istezaao, ali mu je u uskom prostoru ćelava Zakarjanova glava zaklanjala vidik na asfaltirani pravougaonik po red neke duge prizemne barake na ostrvu, petstotinak stopa ispod helikoptera.

— Uzmite dogled, mister Zakarjan — ponudi pilot.

— Aha... Daj ga, Roseli...

Pilot pokrete komade i čelič na ptica se naže na bok da bi

Zakarjan imao bolji pogled. I Hejs se izdiže na prste.

Slova... nezgrapna, iskrivljena na slova po asfaltnoj površini, ali ipak slova koja se mogu pročitati...

Jedna reč. Kratka, zlokobna...

Krv.

*
* *

— Gospode bože — prošapta devojkica kraj njegovog uha. — Gospode bože, kakva je zver to učinila?

— Ne gledaj — suvo reče Hejs, odgurnuvši je natrag sa vrata helikoptera. Okružio je pogledom oko sebe, srećan što je ponovo na čvrstom tlu.

Krvavi prizor nije mu smetao. Do đavola, momci koji nisu imali želudac za ovakve stvari nisu dugo trajali u Vijetnamu. Obično bi završili u prvoj borbi, nafiksani da bi nekako podneli ono što se događa...

Zanimljivo je kako ljudi oko njega reaguju...

Pilot i njegov pomoćnik. Zeleni u licu, iskolačenih očiju. Neka je proklet ako uđe u tu njihovu spravu pre nego što se oporave!

Zakarjan, međutim, ne poka-
zuje nikakve znake gađenja.
Možda su mu samo usne čvršće
stisnute nego obično.

Čovek koji ume da se kon-
trolše, očividno. Nešto što va-
lja imati na umu ako želi da
zalepi posao sa njim...

— Vaši ljudi, mister Zakar-
jan?

— Da... koliko odavde vi-
dim...

— Da pridemo bliže?

Čitav oblak debelih crnih
muva gnevno im zuji oko lica.
Uznemirene njihovim pokre-
tom, muve su se digle sa bed-
nih ostataka leša starog već ne-
koliko sati.

Sasvim dovoljno za ovo doba
godine da se oseti onaj karakte-
ristični zadah mrtvog čoveka
čije je telo predugo na suncu...

Aranžeru čeličnih nerava po-
nestalo je materijala za posled-
nje slovo, pa je morao iskoris-
titi creva svoje žrtve da dovrši
natpis koji je još izdaleka pri-
vukao pažnju pilota. Čovek je
bio živ dok se to događalo; o
tome je svedočio izraz bezgra-
ničnog užasa zaleđen na licu,
a mrtve ruke još su stezale cre-
va u uzaludnom pokušaju da

ih vrate na mesto, u otvorenu
utrobu...

Odsečena glava sledeće žrt-
ve predstavljala je tačku zna-
ka uzvika iza napisane reči. Ne-
dovoljno veliku da bi bila upad-
ljiva iz daljine, pa je ubica oko
nje opisao krug od krvi iz žila
susednog mrtvog tela.

Malo dalje tri leša su ležala
u nepravilnom krugu slova O;
da bi se mogli dovoljno saviti,
kičme su im bile presečene
udarcima oštrice koji su poka-
zivali ne samo snagu ubice već
i preciznost hirurga.

Dovršivši letimični pregled
jedanaest mrtvih tela, Hejs se
okrete Zakarjanu. Izvukao je
cigaretu iz zgužvanog omota i
zapalio je da bi iz nosnica bar
donekle odagnao neprijatni za-
dah smrti.

— Svi su ubijeni hladnim
oružjem — primeti. — I niko
od njih nije uspeo da se odbra-
ni, iako im puške leže tamo, na
gomili.

— Da, vidim...

— Imate puno neprijatelja,
mister Zakarjan — osmehnu se
Hejs. — Ovo je upozorenje ko-
je treba ozbiljno shvatiti. Ko-
liko ste ljudi imali na ostrvu?

Zakarjanove usne bezglasno se pomeriše, kao da računa.

— Dvanaest — odgovori ipak.

— Da, tačno dvanaest.

— Ovde ih je jedanaest. Jedan od njih možda je još živ, mister Zakarjan...

— Možda, ali...

Obojici je ista pomisao pala na pamet u istom trenutku. Prokletstvo, ubice su možda još u blizini, možda ih upravo sada posmatraju iz zaklona u gustom rastinju i cere se izrazu straha na njihovim licima!

Hejs dotače dršku pištolja pod pazuhom, ali ga taj pokret ne umiri kao obično. Momci koji su ovo uradili neće se uplašiti jednog pištolja, to je sigurno!

— Imaju li piloti oružja, mister Zakarjan?

— Da, ali... Pametnije da se uklonimo i potražimo pomoć...

— Možda. Međutim, da su oni još tu, do sada bi valjda napali. Ako je vaš čovek preživeo, njegova priča biće nam dragocena.

— Svejedno — Zakarjan se već povlačio prema helikopteru. — Moji ljudi mogu stići za

sat, sat i po. Pozvaćemo ih radijem, čim uzletimo...

Hejs još jednom pređe pogledom po okolini, a onda klimnu glavom.

— Onda vi tako učinite, mister Zakarjan. Ja ću ostati da ga potražim.

— Zaista? Prokletstvo, moglo bi biti opasno!

— Znam. Plaćate me da bih se izlagao opasnosti umesto vas, zar ne?

— Plaćam? Nisam još rekao da prihvatom vašu cenu, Hejs!

Hejs se smeškao, netremice posmatrajući Zakarjanovo lice. Taj ume da se cenjka, bez sumnje, ali je vreme da shvati kako ni Dadli Hejs nije početnik u tom poslu!

Te ubice zapravo su mu učinile uslugu. Zakarjan više nema argumenata kojima bi mogao sniziti Hejsovu početnu cenu. Kao i obično, ovaj je zatražio dvostruko više od ionako visokog honorara kojim će biti zadovoljan kada ga naplati.

— U redu, Hejs! — klimnu Zakarjan glavom i hladno se isceri. — Dobio si posao!

— Nadam se da ćemo uspešno sarađivati, mister Zakarjan-

— odvrati drugi čovek mirno.
— A sada pođite i pošaljite lju de što pre. Dobro naoružane i spremne na sve. Najbolje koje imate.

— Vaša ekipa, Hejs?

— Ne mogu ih sakupiti ovako brzo, ali ću poći po njih čim budem mogao da napustim ostrvo.

Zakarjan se već penjao, a pilot mu je pomagao, bacajući nervozne poglede prema gustom rastinju oko heliodroma.

Hejs na trenutak uhvati Leanin pogled kroz zaprljani plek siglas kabine.

Da li mu se učinilo, ili u njenim očima, osim straha, sada ima i divljenja?

Odmakao se, zadovoljan što će buka i strujanja vazduha bar na trenutak ponovo rasterati muve. Mora najpre detaljno pregledati sve te leševe oko sebe, kako bi proverio da li su odista svi pobijeni hladnim oružjem...

Petnaestak minuta kasnije, dok je brisao krvave prste o odeću jednog od ubijenih, znao je da se nije prevario. Potražio je pogledom helikopter, ali je blistavi kružić rotora već

bio nevidljiv na nebu obasjan suncem.

Zakarjan zbog nečega ne želi da prizna, ali je ovo van svake sumnje delo ubica sa Istoka. Šuriken koji mu je pokazao u kabini i način na koji su ovi ljudi pobijeni govore sasvim do voljno.

Nije mu se dopadalo to što će morati da se bori sa Istočnja cima. Ta prokleta žuta kopilad imaju neki svoj, posebni način borenja, koji njemu, Hejsu, ne odgovara. Zapravo, oni razmišljaju sasvim drukčije od belog čoveka i to ih čini nepredvidivim i opasnim...

Ono što je najopasnije i što ga je najviše frapiralo još u Vijetnamu, jeste taj fatalistički odnos prema bolu i smrti. Ponekad čak ni najsadističkije ideje narednika Vestona nisu uspevale da izvuku nijednu reč iz dečaka ili devojke koje si mogao zgromiti jednim dobrim udarcem pesnicom!

Hejs izvuče pištolj iz futrole, ubaci metak u cev i lagano pođe prema baraci, oprezno se osvrćući oko sebe.

Sa strane suprotne od heliodroma, čitavom dužinom bara-

ke pružala se veranda obrasla puzavicama. Na jednom od njena dva drvena stepenika sedeo je Zakarjanov čovek...

Nije se ni pomakao kada mu je Hejs oprezno prišao. Klatio se napred — nazad gornjim delom tela, obuhvatajući rukama kolena i nerazgovetno pevušeći.

«Šok», prolete Hejsu kroz glavu. Viđao je ovakve prizore; ljudi koji prežive nešto užasno ponekad se spasavaju povlačenjem u neki svoj unutrašnji svet u koji je veoma teško prodreti...

— Hej! — reče glasno, drmajući čoveka za rame. — Hej, probudi se, proklet bio!

Čovek podiže glavu. Ne više sasvim mlad, ali još uvek glatkog, meksikanskog lica sa maslinastom kožom i krupnim crnim očima. Pogledao je Hejsa prazno i nastavio da pevuši.

— Hej! Hombre!

Meksikanac ga nije ni video, ni čuo. Podigao je pogled tek kada ga je Hejs grubo udario vrhom cipele u cevanicu.

Meksikanac ga nije ni video ni čuo. Podigao je pogled

tek kada ga je Hejs grubo udario vrhom cipele u cevanicu.

— Probudi se, boga mu! — ponovi Hejs. — Govori! Čuješ li me? Govoriš li uopšte engleski, ti prokleti kučkin sine?!

U očima Meksikanca odjednom se pojavi strah i on zacevile, povlačeći se dalje od Hejsa i dižući ruke nad glavu da je zaštititi od udarca koji je, naučio je to u detinjstvu, uvek dolazio najavljen rečima »kučkin sine«...

— Nemojte me tući, mister — reče tiho i razgovetno, nalik čoveku koji se tek probudio iz sna. — Učiniću sve što tražite od mene, tako mi blažene Bogorodice!

— Onda govori! Šta se dogodilo? Ko je pobio tvoje prijatelje?

— On...

— Ko?

— On, senjor... ON!

— Ko, boga mu? Ko ih je ubio?

— On... sa blistavim mačem, leteo je kao vihor i ubijao i ubijao i krv je tekla na sve strane i ljudi su strašno vrištali i bežali, a ja sam se sakrio u kuću i grizao usne da i

ja ne bih vrištao jer bi onda ubio i mene i moje telo odneo tamo da se igra sa njim i da...

— Stani, boga mu! Nećeš valjda da kažeš da je sve ono učinio **jedan čovek?**

Meksikanac ga zbunjeno pogleda.

— Da — reče. — Jedan čovek.

— Sam?! Sasvim sam?!

— Sasvim sam, senjor. Sve sam video. Sa blistavim mačem u ruci...

Hejs odmahnu glavom.

— Ti si lud! — reče. — Poludeo si od straha!

— Nisam lud, senjor. Uplašen... jesam... jer...

— Jer?

Meksikanac steže zube.

— Bio je to — procedi — jedan ninda... japanski ninda...

* * *

Hejs otpljunu u stranu, a onda, čak i ne gledajući u cilj, pogodi Meksikanca vrhom cipele među noge, udarcem koji je otkrivao kako Hejsu nipošto nije prvi put da na taj način opšti sa svojim bližnjima.

Meksikanac zaurla od bola i skotrlja se sa stepenika u pra-

šinu. Zastenjao je i povratio zelenkastu sluz Lejsu pred noge, izbacujući sadržaj svog želuca zajedno sa gadnom španskom psovkom.

— Pripazi na rečnik — posavetova ga Hejs hladno. — Ja umem da budem i gadniji, **hombre!**

Meksikanac se grčio, gotovo dodirujući licem sopstveni trbuh Hejs je strpljivo stajao na mestu, svestan da strah i bol rade za njega...

— U redu — reče kada se drugi čovek oprezno podiže na kolena, nežno pridržavajući sa obe ruke povređeni deo tela. — Da čujemo sada tvoju pesmu od početka, čoveče. Bez te bajke o nindama, valjda si do sada razumeo?

— Šteta što ti nisi bio ovde! — procedi Meksikanac kroz zube — pa da i tvoja prokleta creva razvuče po asfaltu, kao creva mojih prijatelja!

— Tvoji prijatelji nisu na asfaltu — isceri se Hejs. — Tvoji prijatelji su to učinili, a ti si im još pomogao u tome, je li tako?

— Ti si lud! — odmahivao je drugi čovek glavom. — **Loco!**

— Govori, proklet bio! — za reža Hejs. — Zašto su te ostavili ovde? Da bi im posle pričao kako su izgledale naše face kada smo videli heliodrom, je li?

— **Loco!** — ponavljao je Meksikanac. — **Loco! Loco!**

Hejs još jednom zamahnu nogom, ali je njegova žrtva ovoga puta bila opreznija. Udarac pogodi čoveka u bok i on potmulo jauknu, padajući na stranu.

— Ahh! — nasmeja se Hejs. — To bi ti hteo, kučkin sine, a?

Ruka Meksikanca posegnula je za desnom čizmom i prsti su stegli dršku skrivenog noža, ali je čovek bio prespor za Hejsove reflekse.

Jednim skokom on promeni položaj i vrhom cipele pogodi zglavak šake sa nožem. Kost suvo prasnu i Meksikanac još jednom prodorno vrisnu, dižući lice obliveno znojem prema nemilosrdnom nebu.

— Nemoj ga više tući — reče jedan glas Hejsu iza leđa. — On govori istinu!

Brzinom zvečarke Hejs se obrte u mestu, na vrhovima prstiju, kao vešt igrač baleta.

Padajući na bok, on istrže pištolj iz futrole pod pazuhom i uperi ga u pravcu iz kojeg je glas trenutak ranije došao.

Prst mu je već zatezao obarač kada je shvatio da iza njega nema nikoga!

Prokletstvo, šta se to događa!

Halucinacija?

— Gluposti... Nikada nije imao halucinacije, čak ni kada je bio mrtav pijan!

Prešao je pogledom po okolini, praznim prozorima barake, grmlju koje je kao mrtvo mirovalo pod vrelim zracima sunca.

Nigde nikoga... Boga mu, da ovo sunce nije i njemu udarilo u glavu?

Ne, nije...

Jedan jedini pogled na lice Meksikanca, pepeljasto od straha, reče mu da je i on čuo tajanstveni glas.

Hejs proguta pljuvačku, lagano se dižući na noge. Video je već svašta, ali prizor odraslog čoveka koji cvili od straha kao ranjeno štene, čak i nje ga ponekad čini nervoznim...

— Zaveži, proklet bio! — procedi kroz zube.

Meksikanac ga pogleda praznim očima, a onda lagano obrisa nadlanicom pljuvačku sa brade.

— Ti si mrtav čovek — reče neobično mirnim glasom. — **Muerto!**

Hejs oseti kako mu ledeni prsti jeze gmižu niz leđa.

— Šta... šta si rekao? — pro mrmrlja.

Meksikanac ne odgovori. Nje gov pogled bio je uprt nekud preko Hejsovog ramena i ovaj shvati da se nevidljivi protivnik iznenada pojavio iza njega.

Iako su mu se leđni mišići zgrčili na pomisao da smrtonosno oružje već leti prema njemu, Hejs je još jednom reagovao hitro i prisebno.

Pomalo iznenađujućim potezom, računajući s tim da to protivnik ne očekuje. Umesto da padne na bok i opali iz tog položaja, Hejs izvede trik kojem ga je, pre mnogo godina, naučio bivši pripadnik Legije stranaca, negde u Africi.

Trik se sastoji u tome da strelac načini kolut napred, smanjujući na taj način konturu tela izloženu napadu protivnika; u istom trenutku, iz-

vijajući desnu ruku, stiže i hitac iz pištolja, usmeren u cilj između raširenih nogu.

Hejs ga je izveo savršeno; munjevito i koordinirano, pomerajući ruku tako da kratki rafal iz automatskog pištolja pokrije što veći prostor.

Četiri hica, ispaljena u brzom tempu. Padajući na desno rame, Hejs steže zube, tražeći pogledom protivnika koji se na gotovo volšeban način neopaženo kretao unaokolo.

— Neka si proklet! — zaurala. — Gde si, prokleti kučkin sine?!

Oblačić plavkastog dima lebdeo je nepomično nad prašnjavim tlom. Vazduh je treperio od vreline, grmlje u pozadini još uvek je strpljivo čekalo povetarac sa mora da se konačno pokrene...

Meksikanac se promuklo nasmeja.

— Nevidljiv — reče. — On ume da bude nevidljiv. On je ninda!

— Zaveži, smrdljivo kopile! Ne govori!

Samo je na trenutak skrenuo pogled prema Meksikancu koji mu se cerio u lice, ali je to

bilo dovoljno da krajičkom oka primeti pokret nečeg crnog na samoj ivici svog vidnog polja.

Kriknuo je i spalio još jedan kratak rafal. Samo s velikim naporom volje se uzdržao da ne ispali i poslednji preostali metak iz cevi.

Stara, dobra navika. Hejs ni je od onih koji će u zanosu borbe zaboraviti da ovo nije vestern i da je kapacitet okvira sa municijom ograničen...

Samo... samo što je i ovaj rafal odleteo u prazno!

Oblačići prašine pokazivali su mesta kuda su meci proleteli kroz grmlje. Između njega i Hejsa nije bilo ničega sem prašine prošarane retkom, sa-sušenom travom.

Stisnuvši zube, Hejs posegnu za džepom sakoa, gde se nalazio rezervni okvir sa mecima. Međutim...

Visoka prilika u crnoj odeći mora da je izronila iz prašnjavog tla!

Ni na koji drugi način nije se taj čovek u crnom mogao pojaviti na samo desetak stopa od Hejsa, u prostoru kroz koji su samo nekoliko sekundi ranije zviždali meci!

Hejsova ruka zastade, zadržana silom kojoj nije znao prekleo...

Čovek u crnom nije imao lica, ali su u dva uska proreza maske koja mu je potpuno pokrivala glavu oči blistale tako intenzivno da Hejs jednostavno nije našao u sebi snage za otpor!

Jedan metak u cevi... to bi moralo da bude dovoljno, ako...

Ako prilika u crnom nije samo iluzija njegovih čula, naravno. Pomisao koja ima savim realne osnove...

Hejsov prst poče da se grči na okidaču. Ulagao je u taj pokret toliko snage kao da mu je zadatak da pomeri čitavo ostrvo Marš sa njegovog mesta uz južnu obalu Lujzijane!

— Nemoj! — reče čovek u crnom. — Nećeš uspeti!

Hejsov prst sam od sebe spade sa obarača pištolja i on nemoćno zastanja.

Šta se to, do đavola, događa s njim?

Hipnoza?

Ali...

Nije se ovako bespomoćno osećao još od onog trenutka

kada su zapaljivi meci probili oplatu helikoptera...

Ninđa... da li je moguće da ta užasna bića odista postoje i da je jedno od njih sada tu, na svega nekoliko koraka od njega?

Odeća od crne svile pripijena uz vitko, ali mišićavo telo širokih ramena. Kratki mač zataknut za širok kožni opasač, drška dugog samurajskog mača štrči nad levim ramenom.

Šake ninđe su prazne, ali njegov stav Hejsovom iskusnom oku govori da je to samo privid i da će Japanac reagovati munjevito i nepredvidivo na svaki njegov pokušaj da na padne!

— To je pametno! — reče ninđa kroz koprenu od svile koja mu je pokrivala lice. — Ne možeš me ubiti, ionako. Uzalud se trudiš, čoveče...

Taj Japanac, prolete Hejsu kroz glavu, izvrsno govori engleski. Ako je uopšte Japanac, jer...

Gotovo se nasmejao. Glasno. Sam sebi.

Ne hipnoza, nego sugestija. Ta propalica negde je našla kostim i oružje ninđe i drsko

igra na strah i iznenađenje svojih protivnika.

Ninđi više nema, do đavola! Na ovo pred njim ne može biti ninđa!

Njegove vilice se stegoše i on podiže pištolj obnovljenom energijom.

— Nosi se u pakao! — zaurla, pritiskajući obarač.

Nije mogao promašiti, naravno. Sa ovim pištoljem nije promašio ovako blizak cilj već godinama!

— Ne... — prostenja. — Neee...

Pucanj je još odjekivao u Hejsovim ušima, jasno je čuo zvižduk metka, ali prilika u crnom nije se ni pomerila sa mesta. Štaviše, Hejsu se učinilo da se čovek smeje iza svoje maske!

— Upozorio sam te! — reče ninđa. — Pogledaj šta si učinio!

Hejs se okrete, privučen glasnim krkljanjem iza sebe.

Meksikanac je buljio u njega razrogačenim očima, sa obe ruke stežući pogodoeni vrat. Krv, pomešana sa krupnim mehurima vazduha, probijala mu

se kroz prste i slivala niz grudima.

— Ja... — reče Hejs glasom koji ni sam nije mogao da prepozna. Ja nisam..

— Nisam ni ja — sleže ninda ramenima. — Ti si pucao, zar ne?

— Jesam, ali...

Ninda se nasmeja pod svojim maskom.

— Tvoj gazda, Zakarjan, ne ma mnogo sreće sa svojim plaćenim ubicama, zar ne? Ako nastavi da okuplja takve kao što si ti, pobićete se među sobom!

Meksikanac pade na bok i stisak njegovih ruku oko vrata naglo popusti. Poslednji otlucaj srca posla u vazduh mlaz krvi iz pokidane arterije i topla, lepljiva tečnost poli Hejsa po licu i grudima.

— Ne prija ti? — nasmeja se ninda izrazu Hejsovog lica. — Ti onda nisi toliko opasan kao što misliš. Tvrdi momci, poput tebe, morali bi da uživaju u ukusu krvi!

— Prekini! — zaurla Hejs. — Dosta, proklet bio!

Zavitlao je ispražnjeno oružje prema licu pokrivenom cr-

nom maskom. Siguran još jednom da će pogoditi, on trijumfalno kriknu.

Međutim...

Ruka ninde pokrete se tako brzo da je Hejs tek trenutak kasnije shvatio šta se zapravo dogodilo!

Dugi samurajski mač izlete iz korica pričvršćenih ukoso preko leđa i sačeka zavrtlani pištolj delić sekunde pre nego što bi pogodio lice ninde. .

Zvonki sudar čelika sa čelikom. Pištolj odlete u stranu i pade na zemlju, podižući oblaćić prašine.

Ninda načini korak napred, podižući mač od blistavog plavog čelika.

Hejs sklopi oči. Ako već mora da umre, možda će mu biti lakše ako preskoči onaj kratki trenutak u kojem će oštrica pa dati prema njegovoj glavi...

Kada je ponovo otvorio oči, mnogo sekundi kasnije, nikoga nije bilo pred njim.

* * *

— Savršeno, Pite! — uskliknu devojka isključujući monitor pred sobom. — Taj tip je potpuno zbunjen! Kada Zakar-

janovi ljudi stignu, neće umeći ni da im objasni šta se dogodilo!

Mladić kome se obratila bio je, sušta suprotnost oniskoj, lepo građenoj i izvanredno ženstvenoj devojci sa malo kosim očima i onom neponovljivom bojom kože koju imaju samo dragocene porculanske figurice iz drevnog Japana. Ne srazmerno široka ramena, čak i za njegovu visinu od gotovo sedam stopa, moćni mišići tela nagog do pojasa, i nad svim tim grubo i simpatično lice pod čitavim plastom plave kose izbledele od sunca.

Naginjući se napred, on ponovo uključi monitor i na njemu zatreperi slika koju su do maločas posmatrali: čovek po imenu Hejs još uvek sedi u prašini, oborene glave, više nalik staroj lutki od krpa nego jednom od najbolje plaćenih profesionalnih vojnika na ovoj planeti.

— On je gotov, Pite — sleže devojka ramenima. — Sita sam takvih prizora, znaš...

Plavokosi odmahnu glavom.

— Momci poput njega su kao gumena lopta — reče. — Mo-

žeš udariti po njima koliko hoćeš, oni uvek ponovo odskoče i nastave svojim putem! Bolje mi dodaj još jednu konzervu piva, Sumiko!

Devojka se tiho nasmeja i podiže sa svog mesta, ugla širokog divana smeštenog u jedno stavno uređenom salonu jahte koja se ni po čemu nije razlikovala od nekoliko hiljada sličnih brodica koje šaraju vodom Meksikanskog zaliva, poslom ili iz zabave.

Bar spolja gledajući, jer se pod maskom broda za zabavu troje mladih i bogatih besposličara krilo mnogo toga. Televizijski uređaj koji je prenosio sliku sa ostrva Marš, desetak milja istočno od jahte, bio je jedna od stvari koje oprezni carinici i pripadnici Obalske straže nikada nisu videli svojim sumnjičavim očima.

— Ahhh! — zadovoljno odahnu plavokosi džin, ispijajući dug gutljaj iz konzerve tek izvučene iz frižidera. — Podnosim ovaj posao samo zato što Les uvek nekako uspe da pronađe izvor pravog australijskog piva. Inače...

Njegova šaljiva pretnja ostade neizrečena, jer se u tom trenutku prilika na ekranu pomeri iz položaja u kojem je mirovala više od deset minuta.

— Ehej! — reče onaj koga je devojka kosih očiju nazvala imenom Pit. — Naš prijatelj se budi... Šta li će sada da učini?

— Koliko poznajem muškarce — promrmlja Sumiko — izvući će odnekud cigaretu i gurnuti tu smrdljivu stvar sebi pod nos...

Na ekranu, Hejs se podiže, ali se i dalje nesigurno klatio na nogama. Kamera nije bila dovoljno blizu da bi se jasno video izraz na njegovom licu; nepotrebno, uostalom, jer čovek koji ne kontroliše svoje udove obično ima i potpuno prazno lice i oči.

— Pali cigaretu! — promrsi Pit. — Ti si veštica, Sumiko, znaš!

— Veštica? Ne, samo umem da posmatram — nasmeja se ona. — Gubiš vreme, Pite! Doći će sebi tek kada Zakarjanovi ljudi stignu i razdrmaju ga!

— Opklada? Posle tri dima biće kao nov!

— Tri dima?! Preteruješ, Pite!

Plavokosi džin, u podzemlju San Franciska mnogo poznatiji pod nadimkom Tabasko, bez reči ispruži ogromnu šaku i devojka je, smejući se, prihvati.

Hejs kao da se odista budio iz dubokog sna. Već posle prvog dima iz cigarete osvrnuo se oko sebe i zadržao pogled na mrtvom Meksikancu pred svojim nogama.

— Izgubila sam — uzdahnu Sumiko. — Reci mi samo još šta sam to izgubila, Pite?

— Ništa. Ja sam dobio još jednu konzervu piva! — nasmeja se div iz punih pluća. — Gledaj ga, saginje se da podigne svoj pištolj! Rekoh ti, taj momak opasniji je od zvečarke! Trebalo je da ga Les dovrši, do đavola, jer će inače uskoro ponovo imati posla sa njim!

Ekran je pokazivao kako Hejs brižljivo briše pištolj o rukav košulje i stavlja novi okvir u njega. Kada je završio taj posao i još jednom se osvrnuo oko sebe, njegov stav jasno je pokazivao da je ponovo spreman na sve!

— O-ho! — prostenja devojka. — Ako sada krene u potragu i pronađe Leslija...

— Leslija? Ti si šašava, mala! Pa zar mu maločas sve vreme nije bio pred samim nosom, pa nije uspeo da ga vidi? Uostalom... Hej!

Njegov usklik izazvao je melodični signal koji odjeknu u drugom uglu salona, tamo gde je zrak radara monotono prelazio svoju putanju po okruglom zelenkastom ekranu.

— Helikopteri — reče Sumiko. — Zakarjanovi ljudi dolaze. Vreme je da se opet malo igramo turista, Pite!

Krenula je prema stepenicama za palubu, zbacujući u hodu kućnu haljinu da bi ostala samo u minijaturnom kupaćem kostimu od crne svile koji je više otkrivao nego skrivao nje no sitno telo sa iznenađujuće bujnim oblinama od kojih zastaje dah svakom pravom muškarcu.

Pit je pristigao dugim koracima, ne ispuštajući tek osvoje nu konzervu piva iz ruku. Već je bio go do pojasa, tako da mu nisu bile potrebne posebne pripreme za izlazak na palubu.

Sumiko se ispruži na već spremnu prostirku na palubi, stavljajući tamne naočari kako bi iza njih mogla nesmetano da sledi pogledom tri crne tačkice na nebu koje su dolazile iz pravca zalazećeg sunca.

Pit proveri teški mitraljez skriven pod suncobranom žar-kih boja, a onda se spusti na palubu kraj njega, sa konzervom piva nadohvat ruke. Pažljivo je namestio mamac na udicu za krupne ribe i zavil-
tlo je put mirne površine Zaliva.

— Videli su nas — reče Sumiko tiho, kao da preti opasnost da bi ih mogle čuti posade helikoptera udaljenih još dobre dve i po milje. — Vođa skreće prema nama, Pite...

— Vrlo dobro. Ništa drugo nismo ni očekivali — sleže Tabasko ramenima.

— Zakloni malo bolje taj mitraljez onda! Imam utisak da će nas dobro pogledati pre nego što nas ostave na miru!

Tabasko nešto promrmlja, ali poslušno prebaci preko duge cevi svoju majicu podignutu sa palube. Okrenuo se da pogle-

da prema helikopteru koji im se brzo približavao i proveri da li preostala dva ostaju na kursu koji će ih odvesti do ostrva Marš.

Sada se u večernjoj tičini jasno čula tutnjava snažnog motora. Pit ustade i zakloni nadlanicom oči; sasvim prirodan gest čoveka koga je buka prenela iz dokolice.

I Sumiko se diže u sedeći položaj, prinoseći ruke ušima. Posada helikoptera lepo će se zabaviti posmatrajući dvoje ljudi preplašenih iznenadnim približavanjem bučne letelice.

Sa uobičajenom arogancijom čoveka kome je oružje jedini zakon, pilot zaustavi helikopter nad palubom, gotovo dodirujući svojim saonicama radar sku antenu, najvišu tačku jah-te. Koncentrični krugovi od bele pene, izazvani strujanjem vazduha sa rotora, počеше da se šire oko brodića i on se lako zanjihla na stvorenim talasima.

— Hej! — zaurla Tabasko skačući na noge i mašući stisnutim pesnicama. — Nosi se odavde, ludače! Hoćeš da nas pobiješ?

Teško da su ljudi u pretrpanoj kabini mogli da ga čuju, ali su gestovi i izraz njegovog lica dovoljno govorili sami za sebe. Sumiko jasno vide iscerena lica iza pleksiglasa, dokaz da se Zakarjanovi ljudi zaista dobro zabavljaju što su saterali strah u kosti bezazlenim turistima.

»Važno je da oni ostanu ubeđeni kako im od nas ne pretni nikakva opasnost«, pomislila je, boreći se da na palubi zadrži svoj suncobran, zanjihan strujanjem vazduha. »Posle, kada se smrači, već ćemo im pokazati naaš prava lica...«

Tabasko je i dalje urlao, čak udobro odgumljenom nemoćnom besu zavitlao konzervu piva prema letelici nad svojom glavom, izazivajući vesele osmehe na licima iza pleksiglasa.

Mora da je pilot video da se preostali helikopteri već spremaju za sletanje na ostrvo, jer motor naglo zabruja jače i čelična ptica se dostojanstveno obrte u mestu, povećavajući visinu. Jedna ruka mahnu kroz prozirnu školjku kabine pre nego što helikopter jurnu prema ostrvu.

— Dobro je! — reče Sumiko. — Morali su videti naša lica i zapamtiti ih. Neće biti previše iznenađeni kada se ponovo, sretnemo na ostrvu!

— Biće, biće! — preteći mahnu pesnicom Tabasko Pit. — Kada shvate šta se dogodilo, ali će tada biti prekasno!

On je krupnim koracima već prelazio preko palube, žureći da stavi u pogon motor jahte. Bilo je važno da iz helikoptera opaze kako je i brodić krenuo prema ostrvu.

Njihov plan bio je razrađen do najmanjih detalja, sa nekoliko različitih varijanti za slučaj da se dogodi ovo ili ono. Đavolski opasan plan, naravno, ali ljudi koji su svoj život posvetili najužoj saradnji sa jednim nindom i ne očekuju da će se pred njima naći jednostavni i bezopasni zadaci...

Sumiko pohita da demontira mitraljez sa palube, postavljen tu za malo verovatnu mogućnost da neko u helikopteru pomisli kako bi bilo mudro ukloniti svedoke koji su se suviše približili ostrvu Marš, tajnoj bazi jednog od Zakarjanovih poduhvata. Ni ona ni Pit

nisu očekivali taj napad, ali je treći član njihove ekipe insistirao na oružju za odbranu ako stvari, nekim slučajem, krenu naopako.

Sumiko odbaci od sebe misli na tog čoveka, na način kojim je on poučio. Sada nije vreme za to, dolaze trenuci opasnosti, kada će i njoj biti potrebna puna koncentracija.

Naravno, ona i jeste u veoma neobičnoj situaciji. Verovatno je prva žena u istoriji koja je zavolela jednog nindou... a sasvim sigurno prva kojoj je ta ljubav bila uzvraćena...

* * *

— Ti si Hejs?

Onaj kome je to pitanje bilo upućeno podiže pogled i isceri se.

— Ne, ja sam Robert Redford — odvrati. — Prokletstvo, nije moguće da za Zakarjana rade sami moroni? Ko bi drugi mogao biti na ovom prokletom ostrvu?

Provala gneva nije impresionirala drugog čoveka čije je lice svedočilo o ništa manje bučnoj prošlosti od Hejsove. Štaviše, prezrivo je otpljunuo u

stranu, ne mareći što će ispljuvak završiti među muvama na licu mrtvog Meksikanca.

— Mogao bi biti neko od onih koji je sve ovo uradio, zar ne?

— Aha... Samo što ti ne bi sa tim momkom bio u prilici da ovako časkaš kao sa mnom, znaš. Kako ono reče da se zoveš?

— Nisam ni rekao kako se zovem, ortak...

Nekoliko trenutaka sukobljavali su se samo njihovi pogledi, dok su dvojica tvrdih momaka pokušavali da utvrde ko je tvrdi.

— U redu — konačno reče Hejs. — Kako ti je ime?

— Boreli.

— Samo Boreli, a? E, slušaj onda dobro, Boreli: ne znam šta ti je Zakarjan rekao niti ko je bio dosadašnji ljubimac, ali ovu igru vodim samo ja. Ja i niko drugi! I vodim je na svoj način! Da li sam bio jasan, Boreli?

Boreli razvuče tanke usne u imitaciju osmeha.

— Da, pa šta, Hejs? Čemu tolika priča o tome? Uživaj da budeš glavni, je l' da?

Hejs ga prostreli pogledom, a onda se podiže sa stepenica verande, lagodno se protežući.

— Drago mi je što smo se razumeli, Boreli — reče suvo. — A sada, pokupi te tvoje turiste, ako su se nagledali lepota ostrva... Hoću da vam objasnim neke stvari.

— Samo trenutak... Protiv koga se mi ovde borimo?

Hejs odmahnu glavom.

— I ako ti kažem, nećeš mi verovati, Boreli...

— Možda neću... ali neću ni prstom mrdnuti pre nego što saznam o čemu se radi. U Vijetnamu sam video sasvim dovoljno uobraženih stratega koji su mislili da je najpametnije ako sve konce drže u svojim rukama! A nadam se da znaš da smo taj prokleti rat izgubili!

Hejs sleže ramenima.

— Šta znaš o japanskim nindama, Boreli?

— Ninde?! — trže se drugi čovek. — Nemoj mi reći da... Prokletstvo!

— Rekao bih da znaš ponešto više od mene, a?

Boreli ga je ukočeno posmatrao nekoliko dugih trenutaka,

a onda ščepa pištaljku okačenu oko vrata i dunu u nju, izazivajući prodoran pisak.

Hejs zadovoljno klimnu glavom; Boreli ima dobru ekipu. Na prvi zvižduk ljudi koji su do tog trenutka zavirivali oko mrtvih tela na asfaltu heliodroma pohitaše ka njima. Piloti su jedini ostali uz tri helikoptera, sa puškama na gotovs.

— Ne šališ se, Hejs? — tiho upita Boreli.

— Ne, do đavola! Nije mi do šale... video sam ga!

— I ostao živ? — Boreli sa novim poštovanjem pogleda Hejsa. — Čoveče, kako ti je to uspelo?

— Imam i ja poneki trik u rukavu — nemarno odvrati Hejs. — Ali je bilo đavolski gadno, moram ti reći. Kao da gledaš nekoliko puta ubrzani film!

— Čuo sam — klimnu Boreli glavom. — Slušaj... najbolje da ljudima ništa ne govorimo, jer...

— Ah? Šta sada imaš da kažeš o uobraženim stratezima? — nasmeja se Hejs.

— Nije to isto... neki od njih nemaju dovoljno čvrstine da se

bore i kada znaju da je stvar đavolski opasna. Ti i ja smo nešto drugo... Šta si zamislio, idemo u potragu za njim?

Hejs odmahnu rukom.

— Po ovoj džungli? Onda bih pre odabrao traženje igle u plastu sena, ortak; ako ništa drugo, sa senom ne može da se nastrada!

— Čuvamo, onda, ove zgrade? U Vijetnamu ta taktika nije donela ništa dobro...

— Znam. Bio sam tamo. Zelene berete.

— Je li? Gadna ekipa, kažu?

— Vrlo — isceri se Hejs. — Ovoga puta nemamo drugog izbora, Boreli. Sa tvojih šesnaest ljudi i nas dvojicom nema ni teorijskih šansi da ga nađemo... Ići ćemo na drugu vrstu igre.

— Mamac?

— Nešto slično. Hej, do đavola, šta je ono?

Boreli se obrte, prinoseći ruku dršci pištolja u futrolji; nekoliko najbližih takođe se okretoše, sledeći pogledom pravac koji je Hejs pokazivao.

Jedna jahta približavala se uskom drvenom molu izgrađenom na obali u blizini heliodro

ma. Boreli se namršti, proučavajući je pogledom.

— Tvoji poznanici? — tiho upita Hejs.

— Ne... ali smo ih maločas nadleteli. Dvoje turista, rekao bih... ali se nikada ne zna...

— Zašto ste ih, do đavola, nadletali? Da bi im privukli pažnju, je li? Imaju li radio-stanicu na brodu?

— Verovatno. Video sam antenu radara, prema tome...

— Budale! — zastenja Hejs, podižući oči ka nebu. — Šta ako su već jevili Obalskoj straži da se sumnjivi helikopteri motaju nad ostrvom marš? Šta ste im učinili, prokletstvo?

— Ne urlaj! Zakarjan je na redio da osmotrimo šta se zbiva oko ostrva — sleže Boreli ramenima. — Šta sam drugo mogao da učinim?

— Sreća što dolaze ovamo — reče Hejs posle nekoliko trenutaka razmišljanja. — Uvek ih možemo eliminisati... pa makar i ako su nekoga već zvali radijem...

— To sam i ja mislio... Idemo pred njih?

— Da li je potrebno da idemo baš nas dvojica?

— Nemoj ako nećeš — cerio se Boreli. — Ja idem svakako.

— Ženska je dobra, je li? Ta na jahti?

— I više nego dobra. Ima telo kao boginja, videćeš!

— Do đavola sa ženama! Ima mo posla, sećeš se?

Boreli ga odmeri dugim pogledom.

— Da ne voliš možda više mladiće, ortak?

— Volim svoju kožu, ortak! Kapiraš? Kada mi je protivnik jedan ninda, onda je posebno volim! Hajde, održi ljudima govor, a onda potrči pred žensku!

Smeškajući se, Boreli se obrati okupljenim ljudima i oni se rasporediše unaokolo, motreći posebno na zeleni zid džungle, jedino mesto iz kojeg bi opasnost mogla iznenada doći.

Sa cigaretom u zubima, Hejs se ponovo spusti na stepenik veradne. Sklopio je oči, iako je sunce već bilo tako nisko da je znao kako do zalaska sunca nema više od dvadesetak minuta.

Ovo je prilika da sredi misli i smisli kakav-takav plan koji će im omogućiti da dočekaju jutro. Sve će biti lakše po dnevnom svetlu, iako...

Zbog čega ga je ninda ostavio u životu?

Nije nalazio odgovor na pitanje koje mu se neprestano vraćalo, kao jedna od onih jednostavnih melodija koje nas ponekad progone satima. Japanac ga je mogao ubiti, to mu je bilo sasvim jasno...

Progutao je pljuvačku, ponovo preživljavajući onih nekoliko sekundi iščekivanja da mu se oštrica spusti na glavu, da oseti kako mu cepa kožu i razdvaja lobanju, zarivajući se u mozak i donoseći bol koji će, znao je, trajati mnogo duže nego što se obično misli.

Neka ide do đavola!

Otvorio je oči odbacio cigaretu, a potom prešao pogledom po okolini.

Visoka, vitka figura u crnoj odeći, drška mača nad levim ramenom...

Hejs otvori usta da vikne, ali shvati da bilo kakav šum ili pokret sa njegove strane znači sigurnu smrt!

Prešao je nemoćnom pogledom po licima ljudi oko sebe, zadržao se na puškama spremnim da otvore paljbu...

Zar je moguće da nijedan od njih ne vidi čoveka koji sasvim mirno stoji na ivici čistine?

— Hej! — vrisnu neko kraj Hejsovog uha histeričnim falsetom. — Tamo, gledajte!

Gotovo u istom trenutku zaštekta i automatska puška sa drugog kraja barake. To kao da je i ostale prenulo iz sna, jer su zapucali svi u istom trenutku, zasipajući priliku ninde čitavom kišom metaka!

— Prekini! — zaurla Hejs rasterujući rukom oblak barutnog dima koji mu je zaklonio vidik. — Polako, prokletstvo!

Boreli ih je dobro obučio; pučnjava naglo prestade, iako je tutnjava odjeka još lebdela nad džunglom. Sa svih strana odjeknu zveket čelika po čeliku, znak da strelci užurbano stavljaju nove okvire u svoje puške...

Hejs udahnu polako, kroz stisnute zube. Ninde nema više na vidiku, ali...
easrtaz;MM!ožu;

Da li je možda... možda... pogođen?

Teško. Hejs već ima iskustva sa tim neshvatljivo brzim protivnikom...

Proklet bio! Pa on je pravi davo!

— Eno ga! — vrisnu neko.
— Hramlje, pogoden je! Za njim!

— Ne! — zaurla Hejs punim plućima. — Stanite budale! On nije...

Začutao je, slegao ramenima i umorno se spustio na stepenik. Znao je da uzalud više, jer je proradio instinkt vučjeg čopora, čak i kod disciplinovanih Borelijevih ljudi.

Podvriskujući i progoneći nindžu kratkim rafalima, gomila ljudi jurnu preko čistine, iako je hitra prilika u crnom već zamakla u gustiš. Ubeđeni da im plen, ovako ranjen, ne može umaći, progonitelji su zaboravili na opreznost.

Sa druge strane Boreli je stizao trkom, duvajući kao manijak u pištaljku. Dvoje ljudi trčalo je za njim, izuzetno krupan plavokosi mladić i niska, zaista lepo građena devojkica uzbuđljivih i gracioznih pokreta...

— Uzalud duvaš u tu spravu — rezignirano promrmlja Hejs, stavljajući novu cigaretu me-

đu zube. — Uskoro će i sami shvatiti kako...

Prodoran krik prekide tok njegovih misli. Iako je slične zvukove čuo mnogo puta, Hejs se strese.

Ima mnogo načina da se umire, ali ovako više samo čovek koji umire na posebno gadan i bolan način...

*
* * *

Ninda izvuče oštricu vakizasija iz grla žrtve i dopusti čoveku da još jednom promuklo krikne dok mu život, zajedno sa debelim mlazom krvi ističe iz tela.

Ovaj povik neće se čuti do barake kao prvi, ali će biti sasvim dovoljan da privuče pažnju progonitelja koji su iznenađeni shvatili da njihov broj i njihove puške ne znače baš ništa u gustom rastinju...

Obrisavši oštricu kratkog mača o odeću mrtvog protivnika, ninda se povuče korak unazad, doslovno se stapajući sa bezobličnom masom granja i lišća oko sebe. Trenutak napada nije bio izabran slučajno; ljudi koji su utrčali u džunglu sa čistine još uvek obasjane suncem, iz-

nenada su se našli u polumraku, gde njihovo čulo vida zah-teva mnogo vremena da se prilagodi...

On sam, iako mu prilagođavanje nije potrebno, oslanja se mnogo više na čulo sluha. Ma kako se ti ljudi trudili da budu tihi, odaje ih krckanje grančica pod teškim čizmama, šum pokrenutog lišća, zveket oružja i teško disanje posle trka dugog stotinak jardi.

A on je i nevidljiv i nečujan poput jedne od šumskih životinja koje su se, kao i on, povukle u svoja skrovišta, zaplašene puonjavom i mirisom sveže krvi koji lebdi u vazduhu...

Čak i šumske zveri sada su na sigurnijim mestima. One su odmah osetile da je u blizini druga zver, jača i opasnija od njih.

Koraci se žurno približavaju mestu odakle je trenutak ranije dospeo krik. Ninđa sklapa oči, da ga ne bi odale beonjače; čak i kapci na očima pre-mazani su mu tamnom smesom da se ne bi razlikovali od crnila maske na licu.

Njih dvojica zastaju i jedan širi nozdrve, uvlačeći vazduh kroz njih.

— Krv — šapuće drugom. Zveket čelika odaje nindi da su obe puške spremne za dejstvo.

Prolaze kraj njega, ne sluteći da je ubica njihovog prijatelja na korak daleko, spreman da ubije ponovo. Lakat bližeg čoveka gotovo je okrznuo kostim ninde.

— Prokletstvo! To je Flip!

— Aha... Sa prerezanim grlom, stiroti đavo!

— Gde li je... on?

— Može biti bilo gde. Na pola milje odavde... ili na dva koraka...

Pod crnom svilom usne ninde razvlače se u osmeh. Čovek pred njim ne bi tako lako izgovorio te reči kada bi znao koliko je istine u njima!

Obojica su mu okrenuta leđima i on sme da otvori oči.

Onaj desno bi mu mgoao odgovarati za ono što želi da izvede...

Ninđa još jednom oslušnu. Ostali progonitelji daleko su odavde, a neki od njih, veoma mudro, već se lagano povlače prema čistini.

Vakizaši, kratki mač namenjen borbi izbliza, ponovo je u ruci ninđe. On lagano ispruži ruku sa mačem, podsećajući na trenutak na zvečarku koja hladno i proračunato bira mesto na telu prerijskog zeca ukočenog od straha.

Poznavanje anatomije jedna je od stvari koja se »predaje« u školama za ninđe još od najdavnijih vremena. Mrtvih ljudskih tela za sekciranje nikada im nije nedostajalo; Japanci nisu bez razloga skovali poslovicu da je smrt uvek samo za pola koraka iza savkog ninđe...

Vrh vakizašija gotovo bez otpora prodre u uski prostor između dva vratna pršljena i pre kide kičmenu moždinu žrtve koja nije imala vremena da oseti čak ni ubod koji je doneo smrt. Brzu i laku; žrtve ninđi retko kada imaju sreće da tako završe.

Čovek se sruči licem prema tlu, bez ijednog pokreta, pre nalik drvenoj lutki nego biću do maločas punom života...

Njegov sudrug imao je vremena samo da se trgne i raširi oči od iznenađenja. Ruke su se stegle oko puške, ali se nije

usudio da načini nijedan pokret.

Vrh vakizašija, vlažan i topao od sveže ljudske krvi dotiče mu jabučicu i čovek se ne usudi čak ni da proguta pljuvačku.

— Baci pušku — mirno reče ninđa.

Oružje pade na meku, vlažnu zemlju. Dva oka očajnički se zagledaše u ninđu, ali Borelijev plaćenik se ne usudi da progovori. Vrh mača pritiskao mu je grkljan, preteći da ga preseče pri najmanjem pokretu.

— Svuci odeću!

Čovek zinu, ali su se ruke već poslušno pokretale, raskopčavajući košulju vlažnu od znoja.

— Sve! — zapovedi ninđa.
— Skini sve sa sebe!

I poslednji komad odeće pade na tle i nagi čovek se saže da otkopča čizme. Kada se ponovo uspravio, čitavo telo treslo mu se od straha.

— Slušaj — reče jedva čujno. — Ako imaš nameru da me ubiješ, učini to odmah... Inače...

— Zaveži!

Ninđa se unese čoveku u lice i ovaj obori pogled pred dva

blistava oka koja su ga streljala iz proreza crne maske. Imao je utisak da mu taj pogled prodire pod kožu, otkrivajući čak i njegove najskrivenije misli.

— Sad govori — reče ninđa.

— O... o čemu?

— O sebi. Sve. Ko si, kako si dospao ovamo, ko su tvoji prijatelji u ekipi... Sve!

Čovek obližnu usne.

— Ne znam... ne znam odakle da počnem...

Ninđa ne reče ništa. Samo mu u očima blesnu novi plamen donoseći talas straha koji kao plima prođe čitavim telom.

Počeo je da govori, polulud od straha. Nijednom nije uspeo da otrgne pogled od ta dva blistava oka u sve dubljoj tami. Konture tela odevenog u crno postepeno su se stapale sa okolinom, sve dok na samom kraju nije stekao utisak da pred sobom više nema ljudsko biće, već samo oči nekog užasnog čudovišta iz pradavnih vremena ljudskog pamćenja...

Da je imao više prisebnosti, verovatno bi ga začudila neka od pitanja koja su povremeno dopirala iz tame. Ovako, odgo-

varao je automatski, nesvestan činjenice da je zapravo pod hipnozom, jer je i to jedna od veština kojoj se u školama ninđucua posvećuje veoma mnogo pažnje.

— Je li to sve?

— Sve... tako mi Boga!

Iz tame dopre smeh. Hladan i suv. Nikada ranije mu ne bi palo na pamet da i smeh može izazvati toliki užas...

Kolena su mu popustila, a da nije bio ni svestan toga. Štaviše, nije osetio ni kako mu se oštro trnje zariiva u голу kožu kada je seo na tle.

— Ubij me! — prostenja. — Ubij me, životinjo!

— Strpljenja, strpljenja...

Čovek počeo tiho da plače. Ninđa nabra nos. Čak i u oštrom zadahu polutrulog, vlažnog lišća njegovo osetljivo čulo mirisa izdvojilo je miris tople ljudske mokraće, znaka jednog od poslednjih stadijuma straha...

Neće još dugo trajati, srećom. U daljini se čuju šumovi nečijeg opreznog probijanja kroz šiblje.

Malo potom iz tame se začu karakteristični krik lešinara,

od one vrste koja živi u suvim pustinjama Arizone. Ninda uzvratila sličnim glasom, na šta se čovek pred njim trže.

— Šta... šta je to?

— *niŋpa n əf əas 'niŋa* —

Šumovi probijanja kroz šibljice se pojačale i jedna krupna prilika konačno izronila iz tame.

— Hej, ortak...

— Ovde sam — reče ninda.

— Kakva je tamo situacija?

— Sve ide po planu. Hejs, momak koga si nasmrtno preplašio, bio je u početku nepoverljiv, a onda je ukapirao da nema šta da izgubi, baš kako si i zamislio.

— Sumiko?

— Ostala je sa njima, u baraci. Momci su pristojni, a nikome nije do avantura posle onog prizora na heliodromu...

— Hejs ti, dakle, nije poverovao?

— Ne, nije, ali će morati da poveruje kada se vratimo. Hej, ortak, ovde nešto smrdi, prokletstvo!

— Aha — osmehnu se ninda. — Naš prijatelj izgubio je kontrolu nad sobom.

— Spreman? Palim svetlo!

Mlaz iz ručne svetiljke osvetli najpre lice Borelijevog čoveka i ovaj zakloni lice rukama, uz poluglasni krik iznenađenja.

— Ah, njega si već svukao!

— nasmeja se Tabasko Pit. — Pametno; inače ne bi bilo ni malo prijatno obući njegovu odeću. Hajde, sada si ti na redu za strip-tiz!

Klimnuvši glavom, ninda počeo da svlači sa sebe crni kostim. Kada je svukao kapuljaču sa glave, Borelijev čovek se trže.

Maska nije skrivala lice Japance, već belog čoveka. Ozbiljno preplanulo lice, oštih crta, sa dubokim tamnoplavim očima koje neobično svetlucaju na svetlosti baterijske lampe.

— Obuci ovo — zapovedi Tabasko Pit, pokazujući slobodnom rukom gomilicu odeće na zemlji.

— Z-zašto?

Tabasko strpljivo uzdahnu.

— Idemo na maskenbal, prijatelju... Šta je, ne dopada ti se ta ideja?

Čovek ništa ne reče. Njegov ukočeni pogled bio je uprt u lice ninde koje je, pred minijaturnim ogledalom, na neverovatno način menjalo izgled!

Malo boje na obrazima, nekoliko crta krejenom, komadići gume u usnoj duplji i nozdrva ma. Ninđa malo razbaruši kosu i dađe joj drukčiji oblik sa nekoliko poteza četkom.

— To... to je...

— Da! — nasmeja se Tabasko Pit. — Imaš dobro oko, prijatelju: to je tvoje lice!

— Moje lice... Ali, kako...? Zašto? Ja...

Niko mu ne odgovori na ta nedovršena pitanja. Proverivši još jednom svoje novo lice, ninđa zadovoljno klimnu glavom i počeo hitro da navlači odeću koju je Borelijev čovek maločas skinuo sa sebe.

Tabasko Pit je u međuvremenu pomogao ovome da obuče kostim ninđe od crne svile koji mu je savršeno pristajao.

— Imaš drugo oružje, ortak? — upita.

— Tu, iza tog drveta.

Iz skrovišta iza drveta Tabasko izvuče dva mača, dugi i kratki, i isuka ih iz korica, nemarno ih bacivši na tle pred noge čoveku koji je sada bio odeven u kostim ninđe.

— Gotovo, ortak? — upita veselo. — Možemo li da pređemo na desert?

— Ja sam spreman — odgovori ninđa, još jednom proveravajući svoj novi lik.

— Ovamo! — zapovedi Pit Borelijevom čoveku. — Otvori usta!

Ovaj pokuša da ustukne, ali mu Pit zari pesnicu u pleksus i čovek glasno uzdahnu i previse u pasu, otvarajući usta u pokušaju da udahne vazduh.

Tabasko iskoristi tu priliku da mu u otvorena usta gurne neviliku lopticu, sabijajući je zajedno sa tkaninom maske u usnu duplju.

— Budi miran! — zapovedi. — Pre nego što odlučiš da zatvoriš usta, saslušaj me dobro: ta kuglica je puna eksploziva koji se aktivira i na najmanji pritisak! Jasno?

Čovek užasnuo klimnu glavom, bez otpora podnoseći da mu Tabasko čvrsto obavi je usta crnom maramom kako ne bi mogao ispljunuti kuglicu.

— Tako! — zadovoljno reče Tabasko, dovršavajući taj posao. — Ja sam gotov, Les; možemo da krenemo.

Podigavši svoje pravo oružje sa zemlje, prurušeni ninđa pođe za Tabaskom. Čovek u crnoj odeći ostade ukočen u mestu,

ne usuđujući se da se pomeri.

— Koliko mu vremena daješ? — upita Tabasko šapatom, iako su već bili prevalili dobar deo puta kroz šumu.

— Ne mnogo. Zapravo, čudi me što još... Ahhh!

Dvostruka potmula eksplozija odjeknu iza njih i Tabasko se tiho nasmeja vrteći glavom.

— Ja sam kriv — reče pokajnički. — Zaboravio sam da objasnim tom momku da je druga kuglica vezana u čvoru marame i da će eksplodirati kada pokuša da se oslobodi...

Hejs podiže glavu. Stražar na verandi pomerio se i zastrugao čizmama po drvetu, prenuvši ga iz lakog dremeža.

Taj plavokosi grmalj se neće vratiti, naravno, a oni pre jutra mogu očekivati novi napad ninđe. Važno je da on prođe sa što manje gubitaka i otuda ova gužva u jednoj prostoriji barake, gde su se skupili svi koji trenutno nisu na straži.

Boreli je bio protiv toga, ali je Boreli budala. Razbacivanje snaga ne vodi ka pobedi, to je

jedna od pravih lekcija koju nauči svaki dobar oficir.

Ako ninda napadne, dočekaće ga prava kiša olova. Neće biti stope prostora oko barake koju neće moći da pokriju klasičnim baražom, koristeći proreze u drvenim zidovima načinjene po Hejsovom savetu. O da, on je bar imao sasvim dovoljno iskustva sa napadačima koji dolaze iznenadno i tiho, pod zaštitom tame.

Uhvatio je pogled devojkice koja je sedela u uglu, skupljena kao mačka. Da li se vara, ili ima podsmeha u tom pogledu?

Neobičan par, njih dvoje. Pre svega, sumnjivo je što su se uopšte pojavili na ostrvu. Ljutnja na pilota helikoptera koji ih je, tobože, uznemirio, sasvim je loš izgovor.

Još je neobičnije što se taj Tabasko Pit pohvalio kako je, radeći u Japanu, postao specijalista za ninđe, i bez oklevanja krenuo u džunglu iz koje su upravo počeli da izlaze progornitelji blelih lica, poluludi od straha. Nisu ni videli ninđu, ali su zato suviše dobro videli kako njihovi drugovi padaju oko

njih, pogođeni nevidljivim i nečujnim projektilima.

Malopredašnja eksplozija u daljini govorila je da je obračun u tami počeo, ali posle nje nije bilo drugih zvukova koji bi rekli nešto više o ishodu te borbe...

Da devojka nije ostala ovde, posumnjao bi kako plavokosi i ninđa rade zajedno, iako to nije bilo u skladu sa onim što je znao o ninđama...

Vukovi-samci, uvek. Retko kada u ekipama sa drugim ninđama, jer nema protivnika koji bi se uopšte mogao suprotstaviti takvoj kombinaciji!

Hejs zapali novu cigaretu, iako su mu usta već bila suva od duvanskog dima. Preterao je danas; ako želi da i dalje ostane u vrhunskoj fizičkoj kondiciji, mora malo povesti računa o sebi, inače...

Sada je sasvim sigurno da mu se ta prokleta japanska drolja podsmeva! Taj pogled koji mu je dobacila sasvim je jasan!

Prešao je preko prostorije, laganim, pretećim korakom. Ne koliko ljudi koji su dremali uza zidove podiže glave, prateći ga pogledom. Iscerili su se i

nastavili da dremaju; nije bilo teško pogoditi razlog zbog kojeg Hejs prilazi tako ludo uzbuđljivoj ženi, zar ne?

— Nešto nije u redu, mala?

— upita Hejs tiho. Primetio je da joj se miris duvana ne sviđa i zato joj je namerno dunuo oblačić dima u lice.

Nije ni trepnula. Prokleta kučka, ima dobre živce!

— Ne, mister Hejs, sve je u redu. Otkuda vam takva ideja?

On se isceri.

— Ne uzbuđuješ se što je tvoj prijatelj sam u šipragu sa tim ninđom?

— Ne naročito. Pit ima puno iskustva sa njima.

— Je li? A gde ga je stekao?

— Tu i tamo. U Japanu, zapravo. Tamo ih i ima najviše.

— Najviše? Mislio sam da ih ima samo u Japanu?

Devojka se udobnije namesti, obavijajući ruke oko skupljenih kolena. I protiv njegove volje, Hejsov pogled zadrža se na krupnim, čvrstim dojčkama koje su bestidno zatezale tanku tkaninu bluze.

— Samo Japanci i mogu poslati ninđe — objasni ona mirno, iako je Hejs znao da devojk

ka oseća pogled na grudima — ali u poslednje vreme, otkako im je jakuza glavni poslodavac, sve češće operišu i u drugim delovima sveta. Kao ovaj vaš, na primer.

— I ti znaš dosta o nindama, mala?

— Ne previše. Borci bolje obučeni od prosečnih, sa neko liko trikova koji su za Zapad novi, to je sve.

— Gle, gle! Ne smatraš ih previše opasnim?

— Ne... Tabasko Pit je to već dokazao, uostalom. Mislim da nisu ništa opasniji od bilo kojeg drugog čoveka uvežbanog za borbu. Od vas, recimo, msiter Hejs...

Hejs pokaza zube u svom vučjem osmehu, ali ne priznade da ima sasvim drukčija iskustva sa nindama.

— Taj momak, Tabasko... tvoj ljubavnik?

— Ne — odvrati ona osmehom. — Vodi me sa sobom da bismo igrali šah u slobodnom vremenu...

— Ma nemoj! Slučajno sam i ja dobar šahista, mala. Ako ponekad poželiš da se opobaš sa novim partnerom, ja sam raspoložen...

Odvratila mu je pogledom koji je obećavao mnogo, ali baš u tom istom trenutku iz šipraga odjeknu glas koji prenu iz sna sve Borelijeve ljude.

— Ehej! — urlao je Tabasko Pit. — Ne pucajte, ljudi! To sam ja, sa jednim od vaših prijatelja!

Boreli je već bio uz vrata, sa puškom na gotovs.

— Gasi svetla! — dobaci preko ramena. — Ili hoćete da mu pokažete gde treba da gađa?

Prekidač škljocnu i prostori-ja utonu u tamu. Hejs priskoči prozoru, pretražujući pogledom mračnu masu šipražja ispred sebe.

Srebrna mesečina razlivala se po čistini, dajući travnatoj površini ponegde izgled mirne površine mora. Na toj pozadini jasno su se razlikovale dve ljudske figure. Ona viša, svetle kose, pridržavala je drugu, noseći na sebi gotovo čitavu težinu njenog tela.

— Ko je to s njim, Boreli?

— Hmm... rekao bih da je Morison... jedan od onih koji se nisu vratili iz šume...

— Ranjen je, očevidno. Neka neko pomogne Tabasku, do đavola!

— Hmmm...

Kao da odgovara na Borelijevo oklevanje, Pit zastade, pušajući drugog čoveka da sklizne na travu.

— Hej, dođite! — uzviknu. — Sve je u redu, vaš ninda je mrtav!

— Hmmm... — ponovi Boreli sumnjičavo.

— Ne veruješ mu? — promrmlja Hejs.

— Ne. A ti?

Umesto odgovora, Hejs se samo isceri i priđe otvorenim vratima.

— Hoće li još neko sa mnom? — upita.

Jedan od Borelijevih plaćenika odgovori mu ukočenim osmehom.

— Zašto da ne? — reče, ubacujući metak u cev svoje automatske puške. — Morison mi je prijatelj, prokletstvo... a ovde ima još ljudi kojima je on pomogao kada je bilo tvrdo!

Još dvojica odvojiše se od svojih mesta pokraj zida i priđoše Hejsu. Klimnuvši glavom, on zakorači u tamu, ispunjavajući pluća vazduhom.

Videvši da dolaze, Tabasko Pit takođe se spusti na travu

i lagodno opruži pored čoveka koji je sedeo, jednom rukom oslonjen o tle.

— I vreme je bilo! — doviknu plavokosi džin. — Ovaj mo mak težak je koliko celo ostrvo, valjda!

— Pazite na šiprag — poluglasno dobaci Hejs. — Možda je ovo neka zamka!

Ništa se, međutim, nije dogodilo dok su oprezno prilazili dvojici ljudi. Tabasko Pit ih, štaviše, dočeka glasnim psovkama.

— Šta je s njim? — upita čovek koji je rekao da mu je Morison prijatelj. — Ranjen? Gde? Čak, kako ti je?

Čovek pored Pita se ne pomeri. Sedeo je i buljio u tle, prsti jedne ruke rasejano su čupkali travu.

— Šok — objasni Tabasko Pit. — Mora da ga je prokleti ninda najpre nečim lupio po glavi. Taman se spremao da mu prereže grlo kada sam ja naišao.

— Čak! Čak, reci nešto!

Čovek podiže glavu i prazno pogleda lice onoga koji je klečao kraj njega.

— Čak, boga mu, reci nešto! Usne se pomeriše i kroz njih

prođe jedva čujan glas.

— Henk... sve je u redu...

— Kako si sredio ninđu? — tiho upita Hejs.

— Lakše nego što sam mislio

— sleže Tabasko ramenima.

— Ovaj je bio pravi ubica, jedan od onih koji uživaju u prolivanju krvi. Toliko se zaneo proučavanjem vrata vašeg čoveka da sam uspeo da mu priđem na svega nekoliko koraka.

— Ninđi? Ma hajde!

— Ne moraš mi verovati — isceri se Tabasko. — Kad sva-
ne, prošetaj tom šumicom i po-
traži njegovo telo. Neće biti
baš lepo bez glave, ali nisam
bio baš u prilici da biram gde
ću ga pogoditi...

— Bez glave? Kako to?

Tabasko izvuče nešto iz džepa svojih uskih farmerki i pokaza Hejsu na dlanu. Ovaj se saže da bi bolje pogledao tri kuglice, ne veće od dečjeg klj-
kera.

— Šta je to, prokletstvo?

— Eksplozivne kuglice, spremljene po receptu ninđi. Kak-
va ironija, a? Da pogine od
oružja koje je izrađeno baš za
takve kao što je on!

— Ma hajde! Tu nema do-
voljno eksploziva da ubije na
otvorenom prostoru!

— Misliš? Pogledaj...

Uspravljajući se, Tabasko Pit
zavitla jednu kuglicu u pravcu
šipraga. Hejs se instinktivno
zgrči, boreći se sa impulsom
da se baci na tle. I učinio bi to
svakako, da plavokosi džin ni-
je mirno ostao da stoji pored
njega.

Plameni cvet procveta usred
gmlja, pretvarajući se u de-
liču sekunde u loptu od crve-
no-žute vatre, prečnika najma-
nje deset stopa. Eksplozija pro-
trese tle pod Hejsovim nogama,
vreli udarni talas ih zapahnu,
donoseći sa sobom sitne delove
lišća i granja.

— Prokletstvo! — s poštova-
njem u glasu reče Hejs. — Ka-
kav je to eksploziv, čoveče?
Imaš formulu?

— Da je imam — uzdahnu
Tabasko — ne bih se znojio po
šipragu u poteri za klovnovi-
ma u crnim kostimima! Formu-
la bi vredela bar sto hiljada
dolara u sitnim, neobeležanim
novčanicama, a?

— I više — klimnu Hejs gla-
vom. — Kako si došao do tih
igrački?

— Od prijatelja u Japanu. Samo su se nasmejali kada sam pomenuo formulu.

Hejs zavrte glavom, zavirujući u preostale dve kuglice na Pitovom dlanu.

— Nisi pokušao da je daš nekoj laboratoriji na analizu?

Tabasko se grohotom nasmeja. Njih dvojica sada su polako hodali za ljudima koji su pridržavali Morisona.

— Jesam — reče. — Srećom, odabrao sam hemičara koji mi nije bio simpatičan, znaš... Moram ti reći da nisu morali da ga šalju na spaljivanje pre nego što su ga pokupili u urnu...

— Gadno! — isceri se Hejs. — Kako bih mogao da dođem do tih kuglica?

— Vrlo teško. Izvor je ograničen, razumeš.

— Cena?

— Nije cena u pitanju — odmahnu Tabasko rukom. — Problem je što je postupak izrade užasno spor, koliko sam ja razumeo. I opasan, verovatno. Ne znam mnogo detalja, Hejs; znaš i sam koliko su Japanci nepoverljivi prema strancima!

— Morison je, dakle, dobro prošao, a?

— Taj momak rođen je pod srećnom zvezdom — nasmeja se Tabasko. — Rekoh ti, ninda se taman spremao da mu razvede glavu od tela, kada sam ga pogodio otpozadi, jednom od ovih kuglica.

— Dobar hitac. Morisona je verovatno spasilo to što je ležao na tlu, zaklonjen telom ninde.

— Verovatno — složi se Pit. — A i ja sam pogodio malo previsoko, u glavu, umesto u leđa, pa je centar eksplozije bio dalje od Morisona. U svakom slučaju, ovo danas mu je dvostruki novi rođendan!

Hejs ne reče ništa. Posmatrao je gomilu ljudi koja se okupila oko tela koje su spustili na cebe rašireno u jednom uglu prostorije.

Boreli je stajao po strani. Njegov pogled odavao je da ima nešto važno da kaže Hejsu.

Ovaj mu ne priđe odmah. Najpre je sa stola uzeo flašu sa viskijem i otpio dug gutljaj, motreći ispod oka Sumiko i Tabasko Pita u suprotnom uglu odaje.

Boreli se spusti na stolicu i obrisao rukavom znoj sa čela, a onda sasvim prirodnim pokre-

tom pruži ruku prema Hejsovoj flaši.

— Pazi! — prošapta jedva razgovetno, sa usnama obavijenim oko grlića. — Taj tip tamo... to nije Morison!

*
* *

Ninda sklopi oči, koncentrišući se na čulo sluha. Ta dvojica tamo, Hejs i Boreli — ako se ne vara, to je ime vođe Zakarjanove ekipe iz helikoptera — nešto smeraju...

Boreli je nešto prošaputao, u to je siguran. Na žalost, opšti žamor ljudi opuštenih posle prolaska opasnosti, nadjačao je Borelijev šapat. Ipak, učinilo mu se da je čuo ime »Morison«, ime čoveka čiji je lik uzeo.

Boreli je nešto posumnjao, očevidno. Njegova maska ipak nije tako savršena, iako je već prevarila Henka, najboljeg Morisonovog prijatelja...

Otvorio je oči. Henk se upravo naginje nad njim, zabrinutog lica.

— Bolje, Čak?

— Aha! — prostenjao je. Bila je dobra ideja što je Mo-

risona pitao za ime i opis ljudi sa kojima je bio blizak. — Spava mi se...

— Hoćeš da ti pomognem da odeš do spavaonice, Čak?

Ninda klimnu glavom i pokuša da se uspravi. Henk i još jedan pritekoše mu u pomoć.

Ako uspe da izađe oдавде, sve još uvek može da prođe bez većih problema. On se ne plaši ove gomile ljudi i njihovih pušaka; jedino što želi da izbegne pucnjavu u uskom prostoru, gde bi neki nekontrolisano ispaljeni rafal mogao da pogodi i njegove prijatelje.

Sumiko već oseća da se događa nešto nepredviđeno. Mišići nogu su joj napeti, lak dodir ruke po ramenu Tabasko Pita i plavokosog upozorava na opasnost.

Hejs i Boreli, međutim...

— Samo trenutak — govori iznenada Hejs. Ruka mu je na pištolju, trenutak kasnije cev oružja gleda pravo nindži u truh.

Ni Boreli ne gubi vreme; koraknuo je u stranu tako da svojom puškom pokriva Sumiko i Tabasko Pita.

— Vas dvojica! — zapovedi Hejs. — Odmaknite se od njega!

Henk se okrete, tek tada sve stan da se nešto događa. Drugi čovek odskoči u stranu, njegove reakcije bile su mnogo brže.

— Hej! — uzviknu prijatelj tobožnjeg Morisona. — Koji vam je đavo, šta znači to oružje?

— Odmakni se! — procedi Hejs kroz zube. — Sad ćemo razjasniti šta se ovde događa... zar ne, nindo?

Ninđa se zaklati na nogama, ponovo sklapajući oči. Henk instinktivno ispruži ruke prema njemu, a Hejs zaurla da se skleni, pritiskajući obarač.

U trenutku kad rafal odjeknu, ninđa je već bio dovršio kratak i neuhvatljivo brz pokret rukom kojim je na pod pred svoje noge bacio minijaturnu kuglicu, veoma sličnu onima što ih je Tabasko Pit pokazao Hejsu. Sledeći pokret, skok u stranu i iza Henkovog tela, bio je takođe tako brz da Hejs nije više imao vremena da promeni pravac cevi...

Za drugi hitac nije imao vremena, jer u sledećem deliću sekunde čitavu prostoriju ispunila gusta siva magla, potpuno zaslepljujući sve prisutne.

— Ne pucaj! — vrisnu Hejs bacajući se na pod. U mašti je već video prizor u kojem gomila ljudi oko njega pritiskuje obarače svojih pušaka, zasipajući sve oko sebe kišom vrelog olova.

Odgovori mu samo prigušen krik iz magle, za njim karakteristično krkljanje. Nije bio siguran, ali mu se učinilo da među šumovima tela koja se bacaju na pod, čuje i jedno koje tamo nije dospelo od svoje volje.

Gmižući unatraske, Hejs se povuče pod sto i skupi uza sam zid. Taj prokleti ubica bez sumnje se odlično snalazi i u ovoj magli; kako stvari stoje, može mirno prošetati unaokolo sa nožem u ruci i klati jednog po jednog...

Boreli... šta li je on uradio sa ono dvoje?

Ne, ne sme ga dozvati. U iznenadnoj tišini, osim teškog disanja gomile ljudi, jasno se čuje kako iz velike otvorene rane na pod kaplje nečija krv.

Mora biti strpljiv i đavolski tih, ako želi da se još jednom izvuče iz gadne situacije... I najmanji šum može mu dovesti ninđu na vrat, a tada.

Stegao je pištolj u ruci, ali je znao da od njega neće biti mnogo koristi ako ninda stigne do njega. Taj čovek kreće se hitro kao munja; ne bi, verovatno, uspeo da se odbrani ni da je sve oko njega obasjano podnevnim suncem...

Ipak, magla se postepeno razilazi, razbijena strujanjem vazduha kroz otvorene prozore i vrata. Detalji oko njega postaju jasniji, dobijaju konture.

— Otišao je! — šapnu neko u mrtvoj tišini. — Čuo sam... kad je ubio nekog na vratima.

Hejs se izvuče iz improvizovanog zaklona i uspravi na jedno koleno, pretražujući okolinu pogledom.

Još nekoliko senki oprezno se kreće, ali se ne vidi šta se događa u uglu u kojem je ostao Boreli. Ipak, Hejsu se čini da on tamo više nije sam.

— Neka neko ugasi svetlo — zapovedi šapatom. — I ostanite gde ste, za ime božje, dok se ta prokleta magla ne razide!

— Hejs! — javi se Boreli iz svog ugla. — Imam tvog dobrog prijatelja!

— Devojka?

— Zbrisala mi je, prokleta bila. Ali ni ovaj grmalj neće biti loš talac, a?

— Videćemo — Hejs se približavao vratima, još uvek se krećući na prstima. Negde oko polovine prostoriije stopalo mu skliznu na barici krvi i on prigušeno opsova.

Okvir vrata izdvajao se u sivoj magli, nešto svetliji od okoline. Hejs se osloni na zid i izviri, sa spremnim pištoljem.

Jedno telo ležalo je na verandi, telo stražara, najbolji dokaz da je ovuda nekoliko trenutaka ranije prošao jedan ninda.

U svako mslučaju, njega više nije bilo u blizini; zakočivši pištolj, Hejs se okrete i naredi da se upali svetlo.

— Dva stražara na verandu — zapovedi, pokazujući rukom mesta levo i desno od vrata. — Boreli, pazi na tog momka, da nam se i on ne izmigolji!

Siva magla sada se sve brže razilazila, padajući po podu i kovitlajući se prema otvoru vrata. Ljudi su se zgledali, a neki su prigušeno psovali zagledajući ranu na grlu čoveka čije je mrtvo telo ležalo nasred prostoriije.

Hejs vrati pištolj u futrolu i priđe Boreliju. Ovaj je stajao na istom mestu gde i pre napada ninde. Cev njegove puške bila je zarivena Tabasko Pitu u leđa, a ovaj se smeškao kao čovek koji se izvrsno zabavlja.

Hejs se sa uzdahom spusti na stolicu i otpi još jedan gutljaj iz flaše sa viskijem, fiksirajući pogledom Pitovo lice.

— Lepo zamišljeno — reče konačno. — Sreća što Boreli ima tako oštro oko, inače...

— Ako je ovaj iza mene — Tabasko pokaza palcem preko ramena — taj o kome govoriš, Hejs, zamoli ga da ukloni pušku iz svojih rebara. Nije pristojno plašiti čoveka koga jedva poznaješ...

— Šaljivdžija — primeti Boreli munuvši ga vrhom cevi u leđa. — I tvoj prijatelj ninda je šaljivdžija; samo što njegova šala ovoga puta nije baš uspela!

— U redu, u redu! — rezignirano reče Tabasko, dižući ruke. — Vidim da nijedan od vas dvojice nema nimalo smisla za humor. Skloni mi tu pušku, Boreli, pa možemo da razgovaramo.

Hejs klimnu glavom na Borelijevo nemo pitanje i ovaj se odmače, ali i dalje sa puškom spremnom za dejstvo. Oko njih trojice formirao se polukrug radoznalih lica; svi osim stržara želeli su da čuju šta će to reći plavokosi džin koji ima tako neobičnog i opasnog prijatelja.

— Da čujemo, prijatelju — isceri se Hejs. — Najpre, šta je sa pravim Morisonom?

— Mrtav! — sleže Tabasko ramenima. — Stvarno je dobio kuglicu u glavu; ako neko ga zanima, mogu mu ujutru pokazati Morisonovo mrtvo telo. Ne preporučuje se ženama, deci i osobama sa slabim srcem!

— Ti...

Stisnutih zuba, Henk pođe prema Pitu, ali ga zaustavi Borelijev pogled.

Tabasko se nasmeja Henku u lice.

— Žao mi je, ortak — reče. — Nije trebalo da mi staje na put! Henk glasno opsova, a u gozili se začu gnevno mrmljanje. Ti otvrdli profesionalci nisu bili navikli da im se zarobljenici podsmevaju tako otvoreno, licem u lice.

— Tišina! — hladno reče Hejs. — Šta će sada učiniti ninđa, Tabasko?

— Ninđa? Neće učiniti ništa.

— Neće pokušati da te oslobodi?

— Ah, to! Ne, neće... I zašto bi, uostalom? Vi ćete me osloboditi sami.

— On je lud — reče neko poluglasno iza Hejsa. — Gledaj, još se smeje! Poludeo je od straha, kažem vam!

Hejs se nasmeja.

— Kakva ideja! — reče posprdno. — A zašto misliš da ćemo te osloboditi?

— Šta biste drugo? Neću vam reći ono što želite da čujete, nemate načina da me naterate da govorim, ubiti me ne možete. Prema tome, sve je jasno, zar ne?

Hejs i Boreli se zgledaše. Tolika samouverenost, prokletstvo! Nemoguće da je sve to samo čisti blef!

Hejs uzdahnu i zavrte glavom.

— Siguran si da ne možemo da te nateramo da progovoriš, prijatelju?

— Siguran. I ja ti nisam prijatelj!

Hejs se nasmeja.

— Boreli! Pretpostavljam da u ekipi imaš nekog specijalistu za momke koji misle da su tvrdi?

— U stvari — osmehnu se ovaj — to je bio Čak Morison. Ali...

— Pustite mene, šefe! — priđe Henk korak bliže. — Molim vas!

— Daaa! — oteže Boreli. — Henk je takođe veoma spretn u tome! A ima i nekih dugova sa ovim momkom, ako se ne varam!

— Je li? — Hejs se zadovoljno cerio. — Henk, reci mu najpre šta ćeš da mu uradiš... Ponekad je i to dovoljno, znaš!

Drugi čovek izvuče nož iz čizme i pogladi oštricu palcem. Oči mu preteći blesnuše.

— Kladim se — reče — da ovaj tip mnogo voli devojk... Kao i svi mi, uostalom. Kad završim sa njim, ne samo da će prestati da ga interesuju, već će ih i mrzeti zato što ne sme da im priđe, ha-ha-ha!

Pit se glasno nasmeja.

— Henk, ne budi šašav! — reče mirno. — Ako me samo dotakneš, ti si mrtav čovek!

Govorio je tako ubeđeno, da Henk zastade i zatrepta.

— Blef! — nasmeja se Hejs.
— Samo napred, Henk; objasni mu sve, detalj po detalj.

— Henk, glupane! — rezignirano sleže Pit ramenima. — Nemojte posle neko da kaže kako ga nisam opomenuo!

Zatresavši glavom, Henk načini sledeći korak prema Pitu, dižući ruku sa nožem.

Zastao je iznenada i zbunjeno pogledao oko sebe, a onda mu očni kapci iznenada zadržtaše i zenice se obrtoše naviše, otkrivajući beonjače.

Hejs jedva stiže da se izmakne kad mu teško telo tresnu pred noge. Po zvuku udarca znao je da je Henk bio mrtav još pre nego što je smrskao lice na podu...

*
* *

Ninđa hitrim pokretom ubaci sledeću minijaturnu strelicu u dugu i usku duvaljku kakvom obično love južnoamerički Indijanci. Bilo je to idealno oružje za dejstvo u ovakvoj situaciji, nečujno i praktično nevidljivo, jer se strelica, ne veća od trna, može otkriti pod

kožom žrtve tek posle veoma detaljnog pregleda.

Takav pregled, međutim, ne bi otkrio tragove otrova u telu, pa makar bio obavljen i samo nekoliko sekundi posle smrti. Sastav otrova bio je pažljivo čuvana tajna nindī; slično formuli za izradu kuglica sa eksplozivom ili dimnom smešom.

Nagnuo se nad otvor u tavanici barake, načinjen nečujno vrhom bodeža istog trenutka kada su on i Sumiko stigli na ravni krov, pošto je udarcem noža ninđa eliminisao jedinog stražara. Mora biti spreman da odmah deluje; nekom od onih ludaka dole može pasti na pamet da ispali hitac u Pita iz neposredne blizine...

U stvari, nije trebalo toga da se plaši; na Pita su svi zaboravili, ćutke zureći u čoveka koji se, naizgled bez ikakvog razloga, sručio mrtav pred njihove noge.

— Neka sam proklet! — zastenja Boreli, češući se po glavi. — Hejs... Henk je stvarno mrtav, je li?

Hejs se oprezno spusti na kolena i prevrte teško telo, ne bez napora.

— Da mrtviji ne može biti — reče prigušenim glasom. — Prokletstvo, kako?

Sada su svi govorili uglas, nadoknađujući brbljanjem nekoliko sekundi ćutanja namenutog iznenađenjem. Boreli ih utiša pokretom ruke, zureći u Tabasko Pita.

— Ti si znao da će se ovo dogoditi! — procedi kroz zube. — Rekao si mu da će umreti!

— Opomenuo sam ga — sleže Tabasko ramenima. — Šta sam još mogao da uradim, do đavola? Tip jednostavno nije hteo da sluša!

— Kako? — potmulo upita Hejs. — Kako si to izveo?

— Ja?! Svi ovi ljudi ovde su mi svedoci da nisam ni prstom mrdnuo.

Nad njihovim glavama, ninda raširi usne u osmeh. Pit odlično improvizuje, eksploatišući jedan od najuniverzalnijih ljudskih strahova, strah od nepoznatog. Strah je, uopšte, jedno od najjačih oružja nindi; on uvek sputava protivnika i nagoni ga na poteze koji su retko kada produktivni...

Pored ninde, Sumiko je nepomično ležala na krovu, osluškujući šta se zbiva u pro-

storiji ispod nje. U ruci joj je bila spremna još jedna kuglica sa dimnom smesom, za slučaj da dole dođe do ozbiljnijeg napada na Tabaska.

Ako bude potrebno, probiće tavanicu udarcem pesnice i ubaciti kuglicu u prostoriju, reškirajući da neko odozdo uzvratila rafalom. Svesno će time umanjiti izgleda njih dvoje, ali povećati Pitove izgleda.

Neobični trio funkcionisao je na taj način već godinama; nisu se štedeli kada je trebalo pomoći nekom drugom i to je davalo rezultate u njihovoj borbi protiv organizovanog zločina, prenetoj za ovu priliku sa ulica San Franciska na južne obale Lujzijane...

— Mir! — zapovedi Boreli glasno, jer su se njegovi ljudi ponovo razgalamili. — Neka neko pregleda Henka, detaljno!

»Opasan je koliko i Hejs«, pomisli ninda, proučavajući pogledom Borelijevo lice. »Ima oštro oko i veoma je inteligentan; Zakarjan odista ume da odabere svoje ljude...«

Dvojica najbližih se zgledaše i sa grimasama na licu bacili na neprijatni posao. Boreli

približi cev puške Pitovom truhu.

— Kako je umro Henk? — ponovi pitanje. — Siguran sam da ti to znaš, proklet bio!

— Možda ga je Bog kaznio zbog onoga što je hteo da mi učini! — nasmeja se Tabasko. — Mada mislim da nije; matorac na nebesima to obično obavlja gromovima, je l' tako?

Boreli zaškrguta zubima i unese se Pitu u lice.

— Ehej! — Tabasko se malo izmače. — Ti kao da si zabravio šta se događa momcima koji pokušavaju da me zaplaše!

— Pazi, Boreli! — upozori Hejs. — Neka sam proklet, ali ima nečeg u tome što on govori!

— Čega? To i ja hoću da doznam, boga mu!

— To bar nije teško! — Tabasko se samouvereno smeškao. — Pokušaj da pritisneš okidač i videćeš šta će se dogoditi!

Na krovu, ninda prinese duvaljku usnama. Pit sada odista izaziva sudbinu. Minijatura strelica će stići do svog cilja, ali tada može biti i prekasno, jer je jedan trzaj prsta na obaraču dovoljan da ispali smrtonosni metak.

Samo što se nikome od onih dele ne umire. Niko se neće usuditi da odgovori na Tabaskov blef...

— Oh, do đavola! — opsova Boreli i spusti pušku. — Pat pozicija, a?

Hejs sleže ramenima i ruka mu sama krete prema flaši sa pićem. Ovoga puta, međutim, uspeo je da se uzdrži, svestan da je već prešao granicu do koje izvesna količina alkohola stimuliše organizam; iza te granice počinju efekti koji bi mu mogli naškoditi ako uskoro ponovo dođe do obračuna koji zahteva punu koncentraciju.

— Izgleda da nas ima u sakama — reče suvo. — On diktira uslove, očevidno.

Tabasko Pit se široko osmehivao.

— Drago mi je da smo se konačno razumeli, gospodo — reče. — Mogu li da sednem?

Boreli sleže ramenima. Po izrazu lica videlo se da napeto razmišlja, ali i da od sveg tog razmišljanja još uvek nema neke velike koristi.

Pit privuče slobodnu stolicu i sede naspram Hejsa. — Ovaj ga upitno pogleda.

— Kad nemaš više kečeva u rukavu — osmehnu se Tabasko — onda sedi i razgovaraj. To me je naučio moj deda, najveći kockar i lažov sa ove strane Misisipija.

— Ti hoćeš da razgovaraš? — upitno podiže obrve Hejs. — O čemu?

— Duga priča. I nije za širi krug, ako shvataš šta hoću da kažem...

Hejs pogleda Borelija, a ovaj mu se isceri u lice.

— Idemo malo na vazduh, momci! — reče glasno. — Njih dvojica će da pričaju priče koje nisu za naše uši!

— Ti možeš da ostaneš — dobaci Pit. — Biće zanimljivije utroje!

Zgledajući se, Borelijevi ljudi izadoše, ostavljajući samo dva mrtva tela na podu. Boreli pođe za njima, da zatvori i vrata i prozore.

— Samo kratko — reče spuštajući na sto tri čaše koje Hejs napuni viskijem. — Ovde će biti đavolski vruće kada je sve zatvoreno!

Ispili su po gutljaj pića, motreći pokrete jedan drugom.

— Dakle? — progovori Hejs prvi.

— Dakle — osmehnu se Tabasko — vi, momci, mogli biste se još nekako i izvući sa ovog ostrva. Pod jednim uslovom...

— A to je?

— Zakarjan. Njega hoćemo, a ne vas. Vi ćete već naći drugog gazdu koji plaća isto tako dobro.

Hejs i Boreli se zgledaše.

— To ne bi išlo lako — zamisljeno reče Boreli.

— Nije lako ni umreti — sleže Tabasko ramenima. — Vi, zapravo, nemate mnogo izbora. Zakarjan ili smrt... Kakva parola, a?

— Glupa — namršti se Hejs. — Kako misliš da ti predamo Zakarjana? Upakovanog i sa mašnicom na paketu?

— Ne znam. To je vaš problem, gospodo, a ne moj. Mašnica svakako nije obavezna.

— Inače...

— Inače niko od vas neće otići živ sa ovog ostrva — mirno reče Tabasko. — Činjenice su tvrdoglave, ninđe nemilosrdne...

Dvojica Zakarjanovih ljudi još jednom se zgledaše.

— Ti misliš da blefira? — upita Boreli.

— Ne znam — umorno odgovori Hejs. — A ti?

— Ja imam utisak da blefiram. Njih je ipak samo dvojica, do đavola!

— Ja ne bih potcenio devojku — zavrte Hejs glavom. — Ni ona nije bezopasna!

— Gospodo — svečano reče Tabasko — dajem vam pet minuta da smislite nešto što bi moglo da funkcioniše.

Boreli se nasmeja, ali mu je glas bio promukao kada je progovorio.

— Nije lako dobiti Zakarjana, prijatelju. Matori lisac je do sada izbegao mnogim zamkama.

— Tačno — klimnu Pit glavom. — Ipak, po definiciji, svakoga je najlakše srediti kada uspeš da za to angažuješ osobu iz njegove neposredne blizine.

— Jednog od nas dvojice — primeti Hejs. — Lepo smišljeno... samo što ja nemam ideju kako da ga dovedem ovamo...

— To nije loše kao epitaf — isceri se Tabasko. — »Ovde leži čovek koji nije imao ideja...«

— Matori Zak bi došao — tiho reče Boreli — ako mu damo razlog za to...

— Ah, evo ideje — veselo reče Pit. — Čujmo, čujmo!

Boreli se zavalio u stolici i zamišljeno otpi još jedan gutljaj sa samog dna čaše.

— Evo ovako — počeo. — Ako bismo mu javili da je ninđa eliminisan i da smo spasili i onaj poslednji tovar koji je nestao, on bi svakako pohitao ovamo...

— Dokaz? — javi se Hejs.

— Dokaz? Hmmm... Mislim da bi meni poverovao ako bih ga pozvao radijem.

— Uh — namršti se Tabasko. — Bojim se, ovaj, da to neće moći...

— Zašto, boga mu?

— Nemate radio-uređaja — snuždeno reče Pit.

— Imamo! — pobuni se Boreli. — Na svakom helikopteru je...

Trgao se i poskočio, nasuprot Hejsu koji je samo slegao ramenima i podigao oči prema tavanici.

Tri eksplozije, jedna za drugom, potresoše temelje barake. Udarni talas prođe preko šiblja, izazivajući zvuk koji je

zbog nečega podsećao na šum
tropskog pljuska u granju...

— Da budem precizniji —
nasmeja se Pit — vi više ne-
imate helikoptera, gospodo.

Boreli se promuklo nasmeja.

— U redu, prijatelju, zašto je
važno da se Zakarjanu javimo
sa radio-uređaja na tvojoj jah-
ti?

— Da bi i on znao šta ćemo
javiti gazdi — reče Hejs. — Ni-
je to problem, Boreli. Problem
je što će nas u svakom slučaju
srediti, pa i kada dobiju Zakar-
jana.

— Zašto bismo? Nas zanima
samo matori Zak, momci!

— Ninđa? On sigurno ne že-
li da se brblja o njemu? — su-
vo se osmehnu Hejs.

— Šta vi, zapravo, znate o
ninđi? — sleže Pit ramenima.
— Ne znate mu ime, ni gde
obično živi, niste mu videli čak
ni lice!

— Ima tu još nešto... — pri-
meti Boreli. — Ja nemam na-
meru da pričam kako je jedan
jedini dripac uspeo da prevari
čitavu gomiluiskusnih profesio-
nalaca... na čelu sa tobom i
sa mnom, Hejs. Loše za kari-
jeru, ako shvataš šta hoću da
kažem...

— Našim karijerama ionako
je došao kraj, Boreli. Ako iz-
gubimo Zakarjana, niko ozbi-
ljan više nas neće angažovati
kao obezbeđenje. U najboljem
slučaju, možemo pljačkati ban-
ke sa nekom ekipom početnika!

— Znači li to da prodajemo
Zakarjana, Hejs? — nasmeja
se Boreli.

— A šta nam drugo, do đavo-
la, preostaje?

*
* *

Oblak prašine lagano se sle-
gao oko zapaljenih olupina tri
helikoptera. Nešto dalje, na
asfaltu punom mrlja od usire-
ne krvi, dogorevala su i tela
dvojice Borelijevih ljudi koji
su pokušali da spreče ninđu da
uništi letelice poverene im na
čuvanje.

»Krv i plamen«, pomisli čo-
vek po imenu Leslie Eldridž, je-
dini ne—Japanac kome je ika-
da uspelo da postane ninđa.
»Plamen i krv, tragovi koji
uvek jasno odaju da je neko od
nas bio u akciji«.

Po navici, osvrnuo se oko se-
be, da proveriti da li je u okolini
sve u redu. Ljudi će svakog tre

nutka stići iz barake, da pogledaju šta se dogodilo i izgovore nekoliko psovki nad novim mrtvim telima svojih drugova.

Sumiko je ostala na krovu, jer je procenio da se njegov plan uspešno odvija i da Pit izvesno vreme neće biti u opasnosti. Blef sa duvaljkom je upalio i Tabasko je praktično bezbedan, usred gomile do zuba naoružanih neprijatelja.

Zaista, ponekad se nindži učini da je previše lako izaći na kraj sa bandama koje oko sebe okupljaju kraljevi organizovanog zločina. Zakarjan, na primer; već godinama izmiče ne samo policiji i FBI, već i ljubomornim konkurentima koji bi se veoma rado dočepali dela kolača načinjenog od belog praha koji do ostrva Marš stiže iz Centralne Amerike.

A on, ninda, samo je na korak od njega; Hejs i taj drugi prodaće Zakarjana bez oklevanja, u zamenu za svoje bezvredne kože. Naravno, pri tom će igrati dvostruku igru i pokušati da u poslednjem trenutku upozore svog gazdu, ali su dvostruke igre nešto, o čemu nindže mogu da drže lekcije ostatku sveta.

Da li to i sam Zakarjan shvata?

Postoji li, možda, negde, neka druga ekipa profesionalnih ubica koja upravo u ovom trenutku prima uputstva od Zakarjana zato što je ovaj izgubio poverenje u Hejsa i Borelija?

Otkuda mu iznenada ta pomisao? Kako se uopšte rodila u njegovoj glavi?

»Kažu da ima ljudi«, rekao je jednom prilikom, pre mnogo godina, sensei Tanaka, prvi japanski učitelj nindžucua koji se usudio da u svoju školu primi jednog stranca. »Kažu da ima ljudi koji su u stanju da čitaju misli drugih ljudi, ali ja takvog čoveka još nisam sreo. Pominju ih i u drevnim rukopisima; međutim, ni tamo nema pouzdanih dokaza da je takvo nešto odista moguće, sine moj...«

»Kod nas, na Zapadu«, odgovorio je mladić iz Amerike koji se tada još nije zvao Lesli Eldridž, »mnogo se govori i piše o tome... Ipak, učitelju, kad tako mnogo ljudi govori o istoj stvari, onda tu nečega mora biti...«

Seća se da je starac ljutito frknuo na ove njegove reči. Go

tovo se uvredio, jer već meseci ma pokušavao da iz mladićeve memorije izbriše sve one pogrešne predstave i predrasude koje nam sredina oko nas gotovo neprimetno nameće.

»Jedna laž neće postati istinitija, pa makar je svi ljudi na ovoj planeti hiljadu puta ponovili svakog dana«, rekao je stari Japanac. »Laž ostaje laž i ne može biti ništa osim laži... Postoji, međutim, nešto što se može osetiti i protumačiti, iako to nije čitanje misli...«

Sledile su stotine i stotine predavanja o načinu stapanja ljudskog bića sa sopstvenom prirodnom okolinom i pravom načinu tumačenja hiljada raznovrsnih čulnih utisaka kojima nas okolina bez predaha zasipa.

Ljudski mozak naučio je da se štiti od preopterećenja tako što je stvorio filtere koji do njega propuštaju samo ono čemu posebno obratimo pažnju. U suprotnom, izgubili bi se u prašumi čulnih utisaka i signala, vizuelnih, zvučnih, daktilnih, prašumi mirisa, ukusa i pokreta u okolini.

Ninđe su, međutim, krenule drugim putem; neprestano vež-

bajući, oni uspevaju da snize prag svojih čula i uklone filtere koji zadržavaju utiske. Analiza čitavog tog spektra premeštena je u podsvest, ili u deo mozga koji se praktično i ne koristi za više funkcije, dajući tako ninđj mogućnost da primi i obradi čak i najslabije signale koji preko čula dopru iz okoline.

Bolje od najosetljivijeg mikrofona, na primer, ninđa će uspeti da uhvati jedan posebn glas i u najvećoj gomili sveta, u dvorani ili na stadionu. Njegovo oko, gotovo nalik uveličavajućem staklu, izdvojiće na pozadini mnoštvo detalja koje prosečan čovek ne zapaža.

Kao posledica svega toga došao je... haragei.

Ta neobična japanska reč označava najviši stepen jedinstva ninđe sa okolinom; on doslovno oseća svaku, pa i najmanju, promenu u atmosferi jednog mesta, glasovima i pokretima ljudi, mimici njihovih lica.

Bolje od svakog drugog čula haragei će upozoriti ninđu na približavanje opasnosti i dati mu priliku da iznenadi protivnika koji je sve do tog trenut-

ka i sam računao na iznenađenje...
nje...

Signali harageija pokatkad dobijaju neobičan oblik. Kao sada...

Ninđa se povuče korak natrag, u zaklon grmlja, pazeći da ne stvori nikakav šum koji bi odudarao od prirodnih šumova.

Pomisao da Zakarjan ima još ponekog asa u rukavu nije došla slučajno...

Sklopio je oči, koncentrišući se na analizu verovatnoće ovog ili onog poteza protivnika. Teorija igara našla je svoju primenu u praksi ninđucua mnogo pre nego što je na Zapadu taj termin uopšte i definisan.

Da, to je rešenje!

Zakarjan nije gubio vreme. Prošlo je gotovo dvadeset četiri časa otkako je morao doznati da mu je protivnik jedan ninđa. Imao je sasvim dovoljno vremena da odigra svoj protiv-potez...

Tri do pet minuta za telefonski razgovor ili teleks-poruku. Deset do dvadeset sati za let iz Tokija ili Kjota do Nju Orleansa ili Hjustona...

Četiri do pet sati putovanja do ostrva Marš sportskim avio-

nom, brzim motornim čamcem, plivanjem...

Da, jedan japanski ninđa mogao bi već u ovom trenutku da bude negde na ostrvu!

Ne suviše daleko odavde, čak. Kao što bi to i Leslie učinio, bez sumnje je krenuo najpre u obilazak ostrva, da upozna okolinu i prouči metod delovanja svog protivnika...

Sumiko i Tabasko Pit! Njima pretil neposredna opasnost!

Krenuo je kroz žbunje, direktno prema baraci. Ovim putem se sporije napreduje, ali on ne želi da bude viđen; na ostrvu Marš sada je protivnik sa mnogo oštrijim čulima nego što je zbir osetljivosti čula svih Zakarjanovih ljudi zajedno.

Ako ima neke čarolije u kretanju ninđi, onda je to vidljivo upravo u probijanju kroz ši prag, čak i mnogo gušći nego što je ovo suptropsko šiblje. Svaki korak je pažljivo odmeren da ne bi narušio prirodni raspored lisnatih grana, telo se neprestano uvija i zaobilazi prepreke koje bi zaustavile i biće mnogo manjih dimenzija nego što je telo ninđe.

Strašnije od svega svakako je što to probijanje ne stvara

apsolutno nikakav zvuk koji se može dokučiti ljudskim čulima, još jedna osnova za japansku legendu o nevidljivim i nečujnim ratnicima koji dolaze, seju smrt i odlaze, ostavljajući kao jedini trag mrtva tela i prolivenu krv...

Tabasko Pit i Hejs. Izašli su iz barake i krenuli prema obali, praćeni gomilom kojoj je stalo da vidi šta se dogodilo sa helikopterima.

Propustio ih je pokraj sebe, koncentrišući se na izraz Pito-vog lica.

Ono je mirno i samouvereno, kao i uvek. Plan koji je Leslie zamislio odvija se bez poteškoća i Tabasko i nema razloga za brigu.

Naravno, ni on, a ni Hejs, ne slute da je u igri jedan novi, potpuno neočekivani činilac koji će uskoro pokušati da nametne svoja pravila.

Osećaj nelagodnosti, onaj koji mu je i najavio blizinu drugog ninđe, postepeno se pojačavao. Ako Japanac nije tu, pored barake, onda je sasvim nedavno prošao ovuda...

Sumiko...

Prigušio je u sebi osećaj straha za voljenu ženu. Ljubav,

zapravo, i nije dopuštena nindama, ali je on to pravilo prekršio i još se nijednom nije pokajao zbog toga.

Naravno, osećanjima te vrste, niti bilo kakvim osećanjima, nema mesta u borbi ona se moraju eliminisati, kako ne bi uticala na efikasnost one mašine za ubijanje koju su Japanci nazvali imenom — ninda!

Zaobišao je baraku u širokom luku, još tiši i još manje vidljiv nego maločas.

Sa ovog mesta morao bi videti mesto na krovu gde je ostala Sumiko...

Naravno, mogla je sići, jer više nije bilo potrebe za njenom intervencijom, ali...

U tom slučaju skrila bi se baš ovde, u ovom žbunju, kako Leslie ne bi gubio vreme u tražanju.

Izronio je iz šipraga, uzdajući se u haragei da ga upozori na opasnost. Priljubio se uza drveni zid, ne zbog neopreznih Borelijevih stražara, već zbog para očiju koji ga možda vrebaju iz nekog skrovišta.

Leslie dotače vrhovima prstiju zareze pravilnog oblika u drvetu zida. Znao je kako su oni nastali čim ih je ugledao.

I sam se često služio tim trikom; čelične kandže na prstima ruku i specijalna sečiva učvršćena u meku obuću nindama daju mogućnost da se kao muve kreću po potpuno vertikalnom zidu, pa makar on bio i od kamena.

Japanac ih je upotrebio da se prišunja devojci na krovu, a potom da je bez ikakvog šuma ponovo spusti na tle.

Nema mirisa krvi u vazduhu. Vetrić koji najavljuje svitanje već bi mu odao da se nešto slično maločas dogodilo...

Naravno, nindža želi da dozna nešto više o svom protivniku. Sumiko je zarobljenik o kome će se voditi računa sve dok Japanac iz nje ne zvuče željene informacije.

Lesli stisnu zube. Nije se zavaravao nikakvim lažnim nadama; nindža mora naučiti da činjenicama prilazi hladno i nepristrasno, kao elektronski računar, pa makar jedna od tih činjenica bila i pretnja životu devojke koju voli!

Mora je osloboditi, naravno; pre nego što Japanac na njoj upotrebi jedan od onih hiljadu načina da se iz zarobljenika izvuku informacije. Nijedan od

tih načina nije prijatan, a veći na pripada vrsti mučenja od čijih se posledica žrtva nikada ne može oporaviti.

U redu. Pitanje broj jedan: gde je skrovište japanskog nindže?

Još jednom je dodirnuo zid. Ne, ne vara se; po drvetu su ostali jedva primetni tragovi vlage...

Voda, dakle.

More. Nindža je doplivao na ostrvo.

Ne sa kopna, naravno; to bi trajalo predugo. Negde uz severozapadnu obalu ostrva, na suprotnoj strani od ove, nalazi se brzi motorni čamac koji je doveo Japanca do ovog mesta.

S malo sreće, stići će do obale kada i drugi nindža sa svojom zarobljenicom...

Obrnuo se na vrhovima prstiju, začuvši šum koraka u travi.

Neoprezni koraci. Stražar koji oko barake šeta da bi se razdremao, a ne zato što odista očekuje opasnost.

Na njegovu nesreću, nindža se žuri...

Potrčao je u pravcu severozapada, putanjom koja će ga odvesti najpre do ugla barake

iza kojeg će u narednom trenutku izroniti naoružani stražar.

— Hej!

Dvadeset stopa do njega. Čovek sa puškom ubeđen je da ta pokretna senka pred njim ne može stići do njega pre nego što podigne oružje i ispali rafal u nju...

Jednim skokom ninda se stvori na korak od svog cilja; leva šaka, sa ukrućenim prstima, nošena zamahom čitavog tela, kao mač se zari u grudi stražara.

Ninda nastavi svoj skos čim mu stopala ponovo dodirnuše zemlju. Od udara, telo stražara se obrte i pade na zid, zaliva jući ga mlazom krvi iz ogromne rane na grudima.

Jednim pokretom, ninda odbaci od sebe srce iščupano iz njegovog ležišta u grudima žrtve.

Neki ljudi umru brzo i lako. Ali se to neće dogoditi Japancu koji je odveo Sumiko...

Svetla na niskom gliseru, građenom za brzinu, a ne za lepotu, bila su pogašena. ali od toga

nije bilo velike koristi. Površina vode blistala je kao rastopljeno srebro, i crne konture brodića mogle su se videti sa rastojanja od najmanje jedne milje.

Čovek sa puškom, na pramcu, iznenada se trže i zagleda prema mračnoj obali.

Zakarjan se trže iz dremeža na svojoj stolici od platna; pokriven debelim ćebetom od kamilje dlake, preznojio se jer jutro nije bilo tako hladno kako je mislio da će biti.

— Šta je bilo? — upita unezvereno. — Nešto si rekao, Val?

Zakarjanu se ova japanska ideja, kako je odmah nazvao, od početka nije dopadala, iako ga je gvozdena logika ninde na vela da ga posluša.

»Mogu vas čuvati samo ako ste u blizini, dok lovim tog drugog nindu«, hladno je objasnio Japanac sa izrazom dosade na licu, nalik učitelju koji po pedeseti put ponavlja davno naučenu lekciju. »Jedino na taj način mogu obaviti oba posla koja zahtevate od mene, mister Zakarjan...«

Pristao je da povedu i Vala Holdena, najsposobnijeg od pre ostalih Zakarjanovih telohrani-

telja i samo slegao ramenima kada je Zakarjan insistirao da i Leana bude na brodiću; upozorio je jedino da ona nije obuhvaćena ugovorom sklopljenim sa Zakarjanom i da će se o njejoj bezbednosti brinuti samo dok nije ugrožen sam poslodavac.

A onda je stao za krmu glisera i poterao ga po mirnom moru takvom brzinom da se Zakarjan naježio i sišao u neveliku kabinu pod palubom. Osetio je napad morske bolesti, prvi put posle mnogo godina.

Iz marine u zalivu Vermilion, gde je glister bio ukotvijen, stigili su u rekordnom vremenu do ostrva Marš. Kada je Zakarjan ponovo izašao na palubu, Japanac je bio u svom upadljivom crnom kostimu.

Skliznuo je u vodu, dobacivši samo nekoliko reči o tome da ide da pogleda unaokolo.

Od tada su prošla puna dva sata, ispunjena nemirom za Zakarjana...

— Mislim da se Japanac vraća, mister Zakarjan — reče Val. — I rekao bih da nije sam...

Zakarjan zatrepta, ali nije video ništa na svetloj pozadini vodene površine.

Leana pomolj glavu iz otvora stepeništa.

— Vratio se? — šapnu sanjivo.

— Izgleda. Idi dole, Leana!

Žena se poslušno povuče, a Zakarjan uhvati pogled kojim je Val ispratio.

— Dopada ti se, a? — upita.

— Molim?

— Ja ne vidim tako loše kao što ti misliš, Val — isceri se Zakarjan. — Da smeš, povalio bi tu kučku čim ja okrenem leđa, je li tako?

— Mister Zakarjan, ja...

— Oh, zaveži! Zašto ne budeš hrabar i ne priznaš da je želiš, do đavola?

Holden rukavom košulje obriše znoj sa čela i pokuša da se osmehne.

— U redu, ona je veoma privlačna žena, mister Zakarjan, ali mi nikada ni na pamet nije palo da...

— I nemoj da ti padne na pamet, Val! Nemoj ni da razmišljaš o njenoj lepoj zadnjici, razumeš!

— Jasno, mister Zakarjan — ukočeno odgovori telohrani

telj. Jedva je dočekaao da se okrene i potraži pogledom Japanca u vodi.

Iza njegovih leđa, Zakarjan se osmehnu, pokazujući zube. Ti prokleti snagatori koji misle da su uvek poželjniji od debeljuškastog biznismena šezdesetih godina! Vreme je da shvate da žene poput Leane mogu da dobiju samo slučajno, dok on, Zakarjan, može kupiti i pet takvih, samo ako poželi!

Da, sada i on vidi dve crne tačke na svetloj površini vode. Japanac nekoga dovodi; nekoga od njegovih ljudi, svakako, jer i taj drugi čovek mirno pliva pored njega.

»Sam je hteo da gliser ukotvimo na pola milje od obale«, pomisli. »Neka sada pliva, proketo žuto kopile!«

Ne, nije mu se dopao taj čovek, možda i zato što se još uvek kajao zbog iznenadnog impulsa da se obrati Išikavi za pomoć; pre nekoliko godina mu je u lice skresao da nikada više nijedan Japanac neće videti ni centa od njegovog novca, a sada...

Mora da se Išikava sada smeška na onaj svoj japanski način i priča svojim partnerima o

glupom Amerikanncu koga je naterao da proguta sopstvenu reč!

Ali je zato poštovao dogovor i poslao mu svog najboljeg ninđu. Odmah. Po ceni od koje se Zakarjanu digla kosa na glavi, ali, do đavola, sada nije u poziciji da se cenjka!

Leanina glava ponovo izroni iz potpalublja.

— Zaki, radio-telefon. Boreli, sa ostrva.

— Boreli? Hmmm...

Slušao je niz stepenice i uzeo ženi iz ruke slušalicu; ona se mazno privi uz njega, dodirujući mu čvrstim vrhom dojke mišicu, ali joj Zakarjan okrete leđa.

— Zakarjan — reče, pritiskujući taster slušalice. — Šta se dogodilo, Boreli?

— Sve je u najboljem redu, mister Zakarjan — dopre vese li Borelijev glas iz slušalice. — Izgubili smo dosta ljudi i sva tri helikoptera, ali je vaš ninda definitivno sređen!

— Bravo, Boreli! To je odlična vest! Kako ste to izveli?

— Uz mnogo sreće, moram priznati; Hejs je naleteo na svog starog prijatelja iz Vijetnama... Izgleda da je momak

dezertirao za vreme odsustva u Japanu i potom dugo tamo radio.

— Aha... i zna sve o ninda-ma, je li?

— Dovoljno da sredi ovoga; razneo mu je glavu eksplozivom, kaže. Ako želite da vidite mrtvo telo, možemo vam ga poslati... tako prizor nije baš privlačan, kaže taj tip.

— Ne, nije potrebno — Zakarjan slobodnom rukom prištište želudac. — Hoću samo da se ti i Hejs lično uverite da je ninda mrtav. Koliko sam shvatio, vi još niste videli telo?

— Ne, čekamo jutro. Svako ko ćemo proveriti da li je sve u redu... Nego, mister Zakarjan...

— Da?

— Momak traži gomilu para i Hejs mu ih je odobrio, u vaše ime...

— Da, pa šta?

— Želi novac odmah; bio je na krstarenju sa devojkom u blizini ostrva i sasvim slučajno naleteo na nas.

— Dobiće ga, do đavola! Zakarjan uvek plaća svoje dugove!

— Ja to znam, ali... Vidite, imam utisak da mu se đavolski

žuri... i da pod palubom jah-te ima nešto zbog čega ne želi previše da se zadržava u radi-jusu dejstva Obalske straže.

— Ah! — nasmeja se Zakarjan. — Jedan od slobodnih stre-laca koji upadaju na naše tržište, a?

— I ja bih rekao, mister Zakarjan — odvrati glas iz slušalice. — Naravno, ako želite možemo ga pretresti i...

— Neka ide do đavola za ovaj put — velikodušno sleže ramenima Zakarjan. — Upozori ga da pri sledećem susretu neće proći ovako jeftino, to je sve...

— Tako sam nešto i sam mislio — reče Boreli. — Mogu, dakle, da ga pošaljem po novac?

— Čim proveriš da li je ninda stvarno mrtav, rekoh ti, Boreli.

— Jasno. Gde da ga pošaljem?

Pitanje je bilo postavljeno sasvim normalnim glasom i potpuno na mestu, tako da Zakarjan već otvori usta da odgovori, kada uhvati opominjući pogled Leane.

— Reći ću ti kada mi se javiš ponovo, Boreli — osmehnu

se Zakarjan. — Reci tom momku da ne brine za svoju nagradu.

— Vrlo dobro, mister Zakarjan — mirno reče Boreli. — To je sve, onda...

— U redu. Hvala na lepim vestima, Boreli.

Zakarjan vrati slušalicu na mesto, ali je i dalje stajao kraj radio-telefona, zamišljeno posmatrajući zanemelu spravu.

— Prisluskuješ moje razgovore, je li?

Leana se osmehnu kao krivac.

— Vodim računa o tvojoj sigurnosti, Zaki, to je sve...

— O mojoj sigurnosti i gomili para koju izvlačiš od mene! Budi bar iskrena, kućko!

— Da, Zaki — reče ona ponizno, obarajući pogled. — Stalo mi je do novca... ali i do tebe.

— Zbog čega nisi želela da kažem Boreliju položaj glisera?

— Ne znam... Možda zato što mi se taj zalizani Italijan nikada nije dopadao...

— U redu. Videćemo šta će nam Japanac reći kad čuje da je ostao bez pravog protivnika — promrmlja Zakarjan kreću-

ći uz stepenice. — I prestani da prisluskuješ, prokleta bilal!

Na palubi, Holden je pomagao Japancu da iz vode izvuče potpuno nagu devojkicu sa telom od koga Zakarjanu zastade dah.

— Hej! — reče promuklo. — Šta si to upecao u moru, do đavola? Da nije to jedna od onih čuvenih sirena, a?

Japanac u crnom kostimu bez reči izvuče nož iz pojasa i Zakarjan tek tada shvati da je devojkicu oko vrata vezana labava omčica od one vrste koja se zateže pri svakom naglom pokretu.

»Lukav način da za sobom vodiš nekoga ko možda nije raspoložen za plivanje«, pomisli Zakarjan.

— Ko je ta lepotica? — upita milujući pogledom nago telo. Gospode bože, još nikada nije video tako velike, a tako čvrste grudi na telu boginje!

— Videćemo — reče kratko Japanac. — Reći će nam.

— Nema razloga za žurbu — nasmeja se Zakarjan. — Sad sam razgovarao sa Borelijem... Taj drugi ninđa je mrtav, znaš.

— Nije istina.

— Šta?!

— Nije istina — mirno ponovi Japanac. — Samo ninđa može ubiti ninđu. Ja ga nisam ubio.

— Ali... Boreli je rekao... Glava mu je razneta eksplozivom!

— Video sam leš bez glave. To nije ninđa.

— Kako, do đavola, možeš biti siguran?

— Ja znam. Boreli laže.

— Zašto, do đavola? Zašto bi on to učinio?

— Ninđa ga kontroliše. To je zamka...

Lesli zbacila svu odeću sa sebe i potraži za nju skrovište u pod nožju jednog drveta. Njegov pogled neprestano je prelazio sa glisera na nebo nad ostrvom, proveravajući po stoti put proračun vremena potrebnog da se dopliva do brodića i vremena do izlaska sunca.

Kao i obično brojke su bile nemilosrdne; u trenutku kada stigne do svog cilja, sunce će gornjim rubom izbiti nad naj-

više krošnje ostrva i obasjati površinu zaliva...

Izgledi da ostane neprimećen praktično su nikakvi. Zato možda ne вреди ni gubiti vreme u pokušaju da se to izvede.

U njegovom mozgu smenjivale su se moguće varijante i podvarijante svega onoga što bi se moglo dogoditi u narednih tridesetak minuta. Ninđe ne umeju da gledaju u budućnost, ali su ovakvi proračuni verovatnoće, nalik kompjuterskim prognozama, nešto što daje gotovo iste rezultate.

Jedan jedini element ne može se predvideti sa dovoljno sigurnosti: to je ponašanje tog drugog, japanskog ninđe...

Faktor rizika, uostalom, nikada nije mali kada ninđa kreće u akciju; trenutna situacija utoliko je teža što Japanac u svojim kandžama drži biće do koga je Lesliju stalo više od svega na svetu!

»Lukavstvo, lukavstvo, lukavstvo. To su tri stvari«, rekao je jednom sensei Tanaka, »koje mogu odlučiti svaki obračun...«

Poslednji detalji plana u Leslijevoj glavi su se već formirali kada je počeo sa priprema-

ma za njegovo izvršenje. Mačevi mu u ovom okršaju neće biti potrebni i zato je iz vreće sa opremom ninđe izvukao samo nekoliko sitnijih predmeta pre nego što je skrio zajedno sa svojom odećom.

Voda je bila topla kada je mirno zaplivaao prema gliseru. Bez žurbe i bez skrivanja; potrebno je da protivnici budu upozoreni na njegov dolazak, kako u iznenađenju ne bi načinili neki nervozan, nepredvidiv potez...

Japanski ninđa i Zakarjan imaće sasvim dovoljno vremena da pripreme svoj plan, ubeđeni kako su svi aduti u njihovim rukama. Ma koliko to izgledalo apsurdno, njihova samouverenost postaje prednost za Leslija; ljudi u takvom raspoloženju skloni su da pređu preko izvesnih sitnica smatrajući ih nevažnim.

Ne i ninđe, naravno; biće potrebno mnogo napora da se prevari Zakarjanov gost iz Japana.

Nebo nad ostrvom već je upadljivo svetlije. Na palubi glisera blesnuše stakla dogleda.

»Tako je«, pomisli Lesli, ravnomerno zamahujući rukama,

»samo me dobro pogledaj, prijatelju... i zapamti lice čoveka koji će te ubiti!«

Još dve stotine jardi. Lesli na trenutak zastade da bolje osmotri palubu glisera.

Na njoj je samo čovek sa puškom u rukama, onaj isti koji ga je maločas proučavao kroz durbin.

Zakarjan i ninđa sada razrađuju svoj plan. To neće trajati dugo, jer je situacija veoma jednostavna.

Japanski ninđa neće želeći da reskira, a svakako ni Zakarjan; snaga njihovog položaja je u tome što su visoko nad površinom vode iz koje Lesli mora izaći da bi napao.

Nikakve drastične mere, naravno, nisu moguće; nema napada ni raketama, ni eksplozivom sve dok je Sumiko na gliseru i oni to znaju...

Neće mu dopustiti da se približi. Taktika jednostavna i efikasna. Na Zakarjanovu nesreću, Lesli je smislio nešto što će pokazati da se uvek može naći rešenje za protivpotez.

Ah, sada izlaze na palubu!

Lesli ponovo uspori plivanje, pažljivo osmatrajući prizor pred sobom. Predaleko je da bi

video izraz Zakarjanovog lica, ali i njegovi pokreti odaju potpunu sigurnost u kontroli nad situacijom.

Dobro... neka oni samo misle tako...

Zakarjan, nešto u pozadini, blizu stepeništa koje vodi pod palubu, verovatno zato da može šmugnuti naniže ako dođe do pucnjave; nekada je možda i bio čovek od akcije, ali to sada sigurno više nije.

Lesli još jednom uspe da obuzda talas svojih osećanja pri pogledu na divno nago telo iza kojeg se Zakarjan zaklanja. Sumiko je savršeno mirna i na izgled opuštena; to je varka iskusnog majstora borilačkih veština koji će već umeti da reaguje na pravi način ako to bude potrebno.

Čovek sa puškom sada je sa njene druge strane, preteći joj svojim oružjem. Lesli razvuče usne u kratak, suv osmeh.

Da, japanski ninda je uveren u apsolutnu sigurnost svoje pozicije, tako da ne vodi računa o svakom detalju, što bi Lesli na njegovom mestu svakako učinio.

Položaj Zakarjanovog telohranitelja takav je da će, ako

poželi da opali prema Sumiko, najpre morati da proveri nije li Zakarjan još uvek korak iza nje, na putanji hitaca upućenih devojci. Na to će utrošiti bar delić sekunde; mnogo više u slučaju da najpre mora upozoriti Zakarjana da se ukloni.

Loš raspored na ionako pretrpanoj palubi. Japanski ninda je to osetio i izdvojio se na pramac, kako bi imao više prostora za delovanje.

Stoji nepomično, proučavajući pogledom protivnika koji dolazi...

Njegov stav ne govori ništa, jer su ninde uvek spremne da reaguju na jedan od stotinu različitih načina u slučaju potrebe.

Još pedesetakardi. Koliko blizu će mu Japanac dozvoliti da priđe pre nego što napadne?

Sumiko je mnogo bliže od njega i u prilici da na osnovu najmanjeg pokreta mišića pod crnim kostimom Japanca naslu ti kada će ovaj reagovati.

Naravno, ne sme se osloniti samo na to da će devojka dati signal o početku napada, jer će tada, s obzirom na fantastičnu brzinu sa kojom ninde reaguju, biti već kasno. Osloniće

se na haragei i sopstvenu brzinu da izbegne taj prvi napad, koji će mu odati i način na koji će Japanac nastaviti da napada...

Četrdeset jardi; nastojeći da ne stvara previše buke, Leslie je ispunjavao pluća vazduhom kako bi metodom hiperventilacije obogatio krv kiseonikom i tako stvorio osnovu za sagorevanje unutar organizma. Sva energija nastala na taj način biće mu neophodna u obračunu koji se sprema.

Postoji, naravno, još jedan razlog za to: kroz nekoliko sekundi moraće da roni, dugo i duboko, kako bi izmakao pogledu sa palube, Zalihe kiseonika u krvi omogućiće mu da pod vodom ostane i punih deset minuta, ako to bude potrebno...

Nebo na horizontu iznad njega sada je sasvim svetlo. Dobro je proračunao brzinu kojom je stigao do ovoga mesta; sada, čim sunce izbije iznad krošnji...

Tako je!

Crveno obojeni rub sunčevog diska pomoli se nad ostrvom, bojeći površinu vode zla-

tnim i rumenim odsjajem. To je trenutak koji očekuje!

Pod treperavom površinom vode njegovi pokreti sada će biti neprimetni čak i za oštro oko japanskog ninđe; štaviše, kosi zraci sunca ometaće pogled sa palube, dajući mu izvesnu prednost koju, s obzirom na opštu situaciju, mora eksploatirati do krajnjih granica!

Oprezno, samo oprezno... I Japanac je već shvatio šta se događa i sada bez sumnje u svojoj glavi munjevito razrađuje novi plan akcije...

HARAGEI!

Sumiko je strelovito podigla levu ruku, izazivajući paničan pokret kod Zakarjanovog telohranitelja; čovek manje dobrih nerava bi možda i opalio, ali je ovaj sasvim svestan činjenice da bi rafal morao zakačiti i čoveka koga mora da štiti.

Upozorenje bi ipak stiglo prekasno da Leslie već nije bio spreman za ono što je Japanac učinio...

»Sezona kiša«, tako je nekada davno neko nazvao taktiku koju je za svoj prvi napad primenio ninda iz Japana. Njegove ruke pokrenule su se, nalik krilima vetrenjače, i kroz va-

zduh su kao ljutite ose zazujali šakeni, čelične strelice oštarih vrhova, sve do tada skriveni u šakama ninđe!

Ime je bilo dobro odabrano; šakeni će kao letnji pljusak zasuti nekoliko kvadratnih jardi prostora na površini vode, povećavajući tako verovatnoću da se jedan od njih zarije u telo plivača.

»Dvanaest«, izbroja Leslie šakene u vazduhu, naglo zaranjajući; oni prvi već su na samo nekoliko stopa od njega, poslednji tek napuštaju šake Japanca!

Skupio je kolena i obrnuo se pod vodom, kako bi dospeo dovoljno duboko pod površinu, van domašaja oštarih vrhova strelica. Oči su mu sklopljene; Leslie ovaj trenutak, kao i svaki ninda, koristi za analizu pri zora koji se urezao u njegovu memoriju trenutak pre nego što je zaronio...

Detalj po detalj, kao da procuava fotografiju načinjenu u tom trenutku.

Sumiko je podigla i drugu ruku, dajući telohranitelju znak da neće više ništa pokušati. Lice joj je mirno, ali napeto; znak da će, ako oceni da je to

potrebno, žrtvovati i svoj život u napadu na japanskog nindu, kako bi na taj očajnički način kupila delić sekunde čoveku koga voli.

Telohranitelj je već skrenuo cev puške u stranu, prema otvorenom moru; za Sumiko nema opasnosti u ovom trenutku.

Smešan trzaj na Zakarjanovom licu, usta su mu se otvorila na krik upozorenja kada se cev puške pomerila u njegovom pravcu. Leslie to sada ne može čuti, ali Zakarjanov vrisak sada verovatno lebdi nad površinom vode, kao neka zloslutna ptica...

Ipak, od svega je najvažnija analiza pokreta tela skrivenog kostimom od crne svile...

Njegova desna ruka, izbacivši poslednji šaken, krenula je naniže, prema pojasu, još dok je leva dovršavala pokret za lansiranje svoje poslednje strelice. Leva noga neznatno se pomerila napred, tražeći bolji oslonac za ono što će ninda učiniti u sledećem trenutku, a to je...

Leslie skupi telo u loptu, dopuštajući mu da potone još niže pod vodu. Mora biti još dalje od površine, jer...

Voda oko njega udari ga sa svih strana istovremeno; ličilo je to na iznenađni sudar sa veoma čvrstom preprekom, način na koji se uvek manifestuje eksplozija u vodenoj sredini!

Eksplzivna kuglica, naravno; najsigurniji način da se eliminiše protivnik koji dolazi kroz vodu, jer jedna od osobina tog fluida je da mnogo bolje od vazduha prenosi udarni talas...

Lesli stegnu zube, boreći se sa ostrim bolom u ušima; njegove bubne opne, srećom, izdržale su iznenađni višestruki porast pritiska, ali...

Da li će Japanac baciti još koju kuglicu, zadajući udarac za udarcem telu koje nema načina da se zaštiti od dejstva eksplozije u sredini u kojoj to mnogo opasnije nego u vazduhu?

Saznaće to kroz nekoliko desetih delova sekunde; Japanac zna da će njegov protivnik, ako je preživeo prvu eksploziju nastojati da se skloni što niže pod površinu vode. Da bi bila iole efikasna, sledeća kuglica mora stići odmah iza prve...

Ne, neće...

Japanski ninda je zaključio jednu od dve stvari: ili je njegova prva kuglica već obavila posao, ili je nesuđena žrtva već suviše duboko da bi se isplatilo poslati još jednu minijaturnu bombu za njom.

Lesli se ispravi pod vodom, boreći se sa efektima eksplozije na organizam. Savladaće ih za nekoliko trenutaka, znao je: mora promeniti pravac kretanja, kako bi na površinu vode izbio tamo gde ga ninda neće očekivati.

Ima, dakle, još nekoliko trenutaka da dovrši analizu i manje bitnih detalja slike urezane u njegovu memoriju...

Manje bitnih?

Kabl kotve.

Lesli još jednom proveri sliku zabeleženu u pamćenju: ne, nije se prevario.

Kabl nije zategnut onako kako bi morao biti!

Zaplivao je pod vodom, oštro i snažno, pravo prema gliseru, iako to u početku nije bila njegova namera.

Da li još ima vremena da učini nešto pre nego što...

Prekasno!

Motor glisera zatutnja iznenada; pogledavši naviše, ninđa vide kako se pramac sporo i dostojanstveno obrće prema otvorenom moru, dok motor bubnja, kao da nestrpljivo očekuje trenutak kada će dobiti pun gas i jurnuti po talasima, nalik ždrepcu pred kojim se konačno otvorila startna mašina!

* * *

— Nije upalilo — reče Boreli. — Prokleta matoro sumnjičavo kopile!

Tabasko Pit je zamišljeno zviždukao, sa rukama zavučenim duboko u džepove izlizanih farmerki.

— Ne čini li ti se, Boreli upita iznenada — da je prijem bio veoma dobar?

— Prijem? Misliš veza sa Zakarjanom?

— Aha. Povoljni atmosferski uslovi, a?

— Hmmm...

— On je negde veoma blizu, Boreli — isceri se Tabasko.

— Ko zna, možda nas baš u ovom trenutku odnekud posmatra, umesto da se mazi sa o-

nom svojom skupocenom dropljom!

Boreli ga zamišljeno pogleda.

— Zakarjan ima jedan veoma brz gliser — reče. — To što si rekao, moglo bi biti i tačno, boga mu!

— Dragi Zaki nam je, dakle, ispunio najveću želju — sleže Pit ramenima. — Došao je sam, ne moramo da ga mamimo na ostrvo. Jedino pitanje na koje ne znamo odgovor jeste — gde se sada nalazi?

— To i nije neki veliki problem. Pozovi ga još jednom radijem, Boreli; smisli neki razlog, do đavola!

— Koji razlog? On i ovako već sumnja!

— Znam takve momke. Sumnja je vazduh koji udišu... Kako bi bilo da mu kažeš da je došlo do gužve na ostrvu. Recimo, da smo se Hejs i ja zakačili oko nečega i da mora odmah doći da bi sprečio krvoproliće?

— Ne znam... On se ne bi previše uzbudio zbog toga, znaš. Rekao bi verovatno da vas pustim da ubijete jedan drugoga!

— Neka kaže šta hoće. Važno mi je da bar još dva puta uspostaviš vezu sa njim!

— Dva puta? Ali... Proklet da si, nemoj mi još reći da imate i radio-goniometar na ovoj jahti?

Tabasko Pit promrmlja nešto nerazumljivo, zavirujući oko gomile elektronskih uređaja u uglu kabine.

— Mislim — reče na kraju — da se to ovako uključuje...

Zelenkasti ekran blesnu pred njim i po njemu zaigraše slova. Boreli se naže da pogleda i tiho zviznu.

— Vidi ti to — reče. — I kompjuter još... sprava koja ti govori šta treba da uradiš, a?

Tabasko Pit ne odgovori; nje govori nezgrapni prsti ubadali su po tastaturi, sve dok se na ekranu ne pojavi meni sa natpisom: »Način rada — goniometar«.

— Imamo goniometar, kao što vidiš! — nasmeja se. — I još mnoštvo spravica za koje ti ne bih mogao reći čemu služe ni pod najvećim mukama. A sada, zovi Zakarjana!

Boreli odmahnu glavom i spuсти se na slobodnu stolicu uz vrata salona.

— Neću ni prstom mrdnuti — reče — dok mi ne kažeš šta se ovde, do đavola, događa? Kakva ste to vi ekipa? Polica-jci niste, to vidim? I nisam siguran da je Zakarjanova lova ili droga jedino što vas zanima!

— U pravu si. Zanima nas Zakarjan — klimnu Tabasko glavom. — I zato ćeš nam i pomoći da ga šćepamo. Boreli, inače...

— Zašto? Šta hoćete od nje-ga?

Tabasko se smeškao.

— To je zaista duga priča — reče. — Preduga za ovu priliku. Jednog dana, ako se nađemo u nekom baru sa dobrim pivom... **guien sabe?** Ko zna, što bi rekli naši susedi Meksikanci!

— Sada, do đavola!

Tabasko Pit pogleda u pištolj koji se na volšeban način stvorio u Borelijevoj ruci, a on da rezignirano uzdahnu i zavrte glavom.

— Ima ljudi kojima odista ne vredi govoriti, boga mu! Šta je s tobom, čoveče? Zaista ti se toliko žuri u pakao?

— Ovoga puta — progovori Boreli kroz stisnute zube—ne-

ćeš uspeti da me izblefiraš, proklet bio!

— Blef? Misliš da je Henk umro od blefa?

— Ne znam kako si to izveo, prijatelju... ali zbog nečega imam utisak da isti trik više ne možeš da ponoviš! Govori, prokletstvo! Govori, ili ću ti pucati u trbuh, pa ćeš me nedelju dana moliti da te dovršim!

— U redu, u redu! — Tabasko podiže ruke i raširi ih, pokazujući prazne dlanove. — Nemoj odmah gubiti živce, Boreli. Budi ljubazan i okreni taj prekidač na zidu pored tebe... Imam utisak da je napon za ove uređaje pao i da malo treba dopuniti akumulatora...

Ne skidajući pogled sa Pita, Boreli ispruži levu ruku i napipa glomazni preklopnik na tabli ugrađenoj pored vrata.

— Ovaj ovde?

— Baš taj — Tabasko je zavirivao u neki indikator pred sobom, čak više i ne gledajući Borelija.

— Aaaahhh!

Vrisnuvši, Boreli odlete na pod, trzajući levom rukom. Glasni prasak i poznati miris

ozona odadoše da je došlo do jakog električnog pražnjenja.

Vrteći glavom, Pit priđe čoveku koji je sedeo na podu i zbunjeno buljio od njega.

— Struja je opasna igračka — ozbiljnim glasom reče Tabasko, uzimajući Boreliju pištolj iz neosetljive šake. — Kao i ova gvožđurija, uostalom. Vidi, napunjen i još otkočen! Pa ti si stvarno neoprezan čovek, Boreli.

— Prokletstvo! — prostenja ovaj. — Šta... šta se dogodilo?

— Mali električni udar — nasmeja se Tabasko. — Zamka za momke kojima bi moglo pasti na pamet da nekom od nas prete oružjem na našoj sopstvenoj jahti! A sada: radio-telefon, Boreli!

Morao mu je ipak pomoći da ustane i staviti slušalicu radio-telefona u desnu ruku, pošto leva još uvek nije dobro služila Borelija.

Nekoliko puta je pritisnuo taster za poziv, ali na prodor ni zvučni signal nije došao odgovor.

Tabaskovo lice postajalo je sve mračnije.

— Javite se, prokleti bili!
— procedi kroz zube. — Javite se već jednom!

— Nemoguće da nikoga nema kraj radio-telefona — primeti Boreli. — To se još nikada nije dogodilo!

— Nikada, a? — Tabasko Pit je iznenada doneo odluku, videlo se to po njegovom licu. — Nešto se, znači, događa na Zakarjanovom gliseru... slažeš li se i ti sa mnom, Boreli?

— Da... u najgorem slučaju, gazda ostavlja tu žensku pored uređaja. A sada se ni ona ne javlja!

Tabasko je već bio pred Borelijem, kada je ovaj shvatio šta će se dogoditi i otvorio usta da se pobuni.

Nije stigao to da učini, jer ga jedna pesnica veličine omanje kalifornijske dinje pogodi tačno u čelo i baci na pod, gde ostade da leži, potpuno nepokretan.

— Zao mi je, prijatelju — promrmlja Tabasko, preskačući ispruženo telo. — Imaći pune ruke posla i ne treba mi partner koji će me napasti čim mu okrenem leđa...

Borelija svesti vratj neprestano strujanje vazduha na li-

cu i tutnjava za koju je najpre mislio da nastaje negde u središtu njegove lobanje, u blizini onog mesta gde je pulsirao bol kakav već dugo nije osetio.

Zastenjavi, Boreli otvori oči.

Sedeo je vezan za nisku ogradu jahte koja je hrlila duž jugozapadne obale ostrva, ploveći neshvatljivo velikom brzinom, pod kosim zracima sunca koje tek što je izronilo iz mora.

— Dobro jutro! — javi se veselo Tabasko Pit sa krme. — Kako glava, prijatelju?

Boreli najpre ovlaži jezikom usne osušene od vetra.

— Kuda plovimo? — upita promuklim, nesigurnim glasom.

— Tražimo tvog gazdu. Sa malo sreće, uskoro bismo ga mogli i naći.

— Ovde? Ti si lud?

Motreći kroz vetrobran, Tabasko obrte točak krme, menjajući kurs tako da zaobiđu najistureniji rt na samoj jugozapadnoj obali ostrva.

— A gde bi, inače mogao biti, Boreli? Ako je na gliseru, onda mu je zapadna obala najbliža, zar ne?

— Da... A ako nije na gliseru? — isceri se Boreli.

— Onda si dobio besplatno krstarenje — sleže Tabasko ra menima. — Smislićemo nešto drugo ako ga uskoro ne ugledamo, zar ne?

Boreli zavrte glavom.

— Zapadna obala je puna zatona u kojima se može sakriti stotinu takvih glisera. Tražiš iglu u plastu sena. prijatelju!

Tabasko Pit upravo je promenio kurs da bi zavirio u jedan od zatona koje je Boreli pomenuo. Našavši da je prazan, on jahtom opisa širok luk kako bi zaobišao sledeći istureni rt.

— Ehej! — reče iznenada. — Čuješ li i ti ovo, Boreli?

Boreli otvori oči. Iako je sunce tek izašlo, previše svetlosti pojačavalo mu je bol u glavi.

— Ne čujem ništa — reče. — A kako bih i mogao, kad taj prokleti motor stvara buku koliko i »Hiljadu milja Miniapolisa«!

Tabasko ne odgovori. Smanjio je gas gotovo do kraja i približio se stenovitoj obali rta, nadajući se da će kroz zastor od rastinja na kopnu uspeti da vidi nešto što se nalazilo na njegovoj suprotnoj strani.

— Šta se događa? — upita Boreli šapatom.

— Izgleda da je tvoja igla na drugoj strani ovog plasta! — nasmeja se Tabasko. — Maločas sam čuo kako je proradio motor nekog glisera!

— Siguran si? Ja ne čujem ništa...

Tabasko smanji gas i Boreli se trže.

— Neka sam proklet! — reče. — To je on... poznajem zvuk motora!

Pit poveća brzinu zadovoljno klimnuvši glavom. Kraj ogreade, Boreli počeo da se kopreca u nastojanju da se oslobodi.

— Odveži me, proklet bic! — prostenja. — Zakarjan na tom gliseru ima protivavionski top od dvadeset milimetara! Izbušiće ovo korito kao sito, čim nas ugleda!

— To što ti nećeš biti vezan — nasmeja se Pit — neće ništa izneniti, zar ne? Samo ti tu lepo sedi i budi miran; ovo korito nije tako lako izbušiti, veruj mi!

U širokom luku Tabasko obiđe nekoliko stena koje su na kraju rta štrčale iz vode. Još jednom je smanjio brzinu, že-

leći najpre da prouči situaciju pre nego što krene na juriš.

Međutim...

Boreli zinu i zaboravi da zatvori usta.

— Pa on je lud! — zaurla Ta basko, naglo dodajući gas. — Taj Leslie Eldridž je lud!

Sve Lesliejevo iskustvo, sve znanje ninđe, svi zakoni fizike rekoše mu da nema tog plivača koji će stići gliser kada motor proradi punom snagom...

Plan Japanca bio je jasan, jednostavan i smrtonosan...

Pošto nije siguran da je eksplozivna kuglica dovršila napadača, odlučio je da pomeri gliser na bezbedno rastojanje, odakle će mirno čekati trenutak kada ovaj izroni.

Jurnuće prema njemu istog trenutka, ne dopuštajući mu da ostane na površini više od nekoliko sekundi. Gliseru je po trebno dosta prostora da se okrene, ali čim to učini, prosto će progutati rastojanje do glave na tada već ustalasanoj vodenoj površini.

Tu igru oni mogu igrati veoma dugo, bez ikakve opasnosti po sebe. Čak i jedan ninda će posle tri ili četiri sata neprestanog ronjenja shvatiti da je došao do krajnjih granica izdržljivosti svojih pluća.

A svaki put mora zaroniti duboko, trošeći energiju da savla da potisak vode, u strahu od pretećih eksplozivnih kuglica!

Lesli steže zube, očajnički na pinjući svaki mišić; gliser ima strahovito ubrzanje i ako u narednom deliću sekunde nešto ne učini, igra će biti završena njegovim definitivnim porazom!

Za koji niko drugi neće biti kriv sem njega samog!

U svojoj samouevrenosti pre cenio je samouverenost japanskog ninđe. Ovaj je bio luka-viji izveo je sve na palubu, kako bi Leslie pomislio da su tu svi činiooci sa kojima treba da računa...

Leana, Zakarjanova skupocena igračka, ostala je uz krmu. Zato što je nešto više od Zakarjanove skupocene igrčke!

Bilo je logično da nju izostavi iz proračuna odnosa snaga, čak i da je znao da je na gliseru. Žene njene vrste najčešće

nisu upućene u poslove svojih bogatih zaštitnika, još ređe aktivno učestvuju u njima.

U svakom slučaju, ova je znala kako da kontroliše snažnu mašinu; već po zvuku motora Leslie shvati da ima posla sa veoma iskusnim pilotom brzih čamaca!

Postoji, dakle, samo jedna je dina sitna, gotovo zanemarljiva šansa da u konačnom zbiru ipak nadmudri japanskog ninđu. A to je...

Kabl kotve!

Ostavili su ga da visi sa krme kako bi zavarali Leslija, svesno se izlažući opasnosti da se on uvije oko propelera. Ako bi uspeo da ga ščepa pre nego što se gliser izmakne, popraviće svoje izgleda da ostane u životu. dobije nešto malo vremena i pokuša da preokrene ishod ovog obračuna.

Mišići su mu napregnuti do krajnjih granica; noge i ruke pokreću se u strahovitom tempu, kao da ne mare za otpor guste morske vode!

Da li je prekasno? Da li...?
NE!

Obe šake stegoše se oko elastičnog užeta koje je gliser već povlačio za sobom u svom na-

glom pokretu. Sreća što je more ovde duboko i što Japanac nije mislio da kotvu treba izvući gotovo do kraja...

Sada je ono putovalo naviše, izvijajući se u vodi da bi istovremeno moglo da sledi pravolinijsko kretanje glisera. Puštajući ga da mu prođe kroz ruke, Leslie sačeka da do njih stigne velika trokraka kuka kotve. Njegovi čelični prsti obaviše se oko čelika kuke i on oseti kako ga, zajedno s njom, prema površini vuče sila kojoj se ne može odoleti!

Stotinak jardi, ne više; toliko će se gliser odmaći od mesta sa kojeg je krenuo, a zatim načiniti luk da bi njegov pramac ponovo bio uperen prema glavi čoveka koja se uskoro mora pojaviti na površini.

Japanac će pogledati i iza krme, tamo gde niko drugi ne bi tražio protivnika. Ninđe nikada ništa ne prepuštaju slučaju, pa će i ovaj, pre ili kasnije proveriti tu mogućnost...

Osetio je kako se sada njegovo telo kreće po luk, sledeći donekle luk koji je načinio gliser na površini mora. Motor prestade da radi i Leslie istog trenutka počeo da klizi prema

dnu, još uvek ne ispuštajući kotvu iz ruku.

Vazduh neće biti problem, on može još dugo da izdrži pod vodom. Međutim...

Kuka u njegovim rukama je zadržala, jer je nešto usporilo njeno kretanje prema dnu. To se moglo dogoditi samo zato što je neko počeo da namotava užu kotve.

Upravo ono što mu treba; bez ikakvog utroška energije, odnosno dragocenog kiseonika, on će stići u neposrednu blizinu glisera, a tada...

Do đavola, šta se to sada događa?

Motor glisera ponovo je pro-radio?

Zašto?

Kakav to đavolski plan sada smislio prokleti japanski ninda!

Za samo nekoliko sekundi gliser je postigao svoju maksimalnu brzinu, sledeći kurs koji ga, ko zna zašto, vodi na severo-istok, van zatona u kojem je bio ukotvljen.

Već nešto skraćeno, užu se zateže, opterećeno Leslieevom težinom i otporu kretanju kroz vodu koji je pružalo njegovo telo. Posledica toga bio je efekt

zmaja; Leslie oseti kako užu zauzima položaj sve bliži horizontalnom, privlačeći neodoljivo njegovo telo prema površini.

Postoji samo jedno objašnjenje za ovo što se događa...

Japanski ninda zna gde se on nalazi i sada će se na okrutan način poigrati sa protivnikom koji mu je, u to je uveren, sasvim sigurno na udici!

Glava i ramena ninde izbiće na zapenjenu površinu vode iza glisera i on sa olakšanjem ispući pluća svežim vazduhom.

Do đavola, ako već mora da umre, neka to bude pod svetlošću sunca, a ne u dubinama Meksikanskog zaliva!

Mišići ruku već ga bole i to je loš znak; otpor vode kretanju njegovog tela raste sa brzinom, a ti mišići jedini su koji mogu da deluju u ovoj situaciji, bez mogućnosti da se ma i na trenutak opuste.

Šta sada smeru njegov đavolski protivnik?

Japanski ninda sada stoji na krmu i proučava ga pogledom. Lice mu skriva crna maska, ali Leslie zna da je pod njom spokojni, samouvereni osmeh.

Odvući će ga daleko na površinu i jednostavno namotati

uže vitlom, kao da su iz dubina izvukli jednu od opasnih morskih grabljivica.

Naravno, uvek može da ispusti kotvu i zaroni, ali se tada samo vraća u početni položaj od pre nekoliko trenutaka, bez ikakvog dobitka za sebe. Sada je samo umorniji i manje spreman da dugo igra igru koju je Japanac zamislio!

Sumiko mu ne može pomoći; pribijena je uza zid niske kabine i cev puške joj je zarivena u trbuh. Mora da je nešto već pokušala i da je Zakarjanov telohranitelj bio brži...

Laki pokret ruke prilike u crnom. Šta je sada smislio taj ninda?

Gliser oštro skrete, praveći luk od skoro devedeset stepeni. Pravac kojim se kreće kroz dva ili tri minuta dovešće ga do rta koji čini južnu ivicu zatona...

Zašto Japanac želi da ga dovede upravo tamo?

Lesli sklopi oči, dozivajući iz memorije vojne sekcije i detaljne fotografije ostrva Marš načinjene iz vazduha. Dugo je pripremao napad na Zakarjanovu bazu i znao sve što se o ostrvu kraj južne obale Lujzi-

jane moglo doznati iz karata, knjiga i sa fotografija i filmskih snimaka...

Ah, lukavi, lukavi Japanac!

Taktika koju želi da primeni viđena je kod lova na kito-ve na starinski način; sa dva ili tri harpuna zarivena u telo, inteligentna životinja, ako ima priliku za to, proći će između morskih hridina i pokušati da o njih smrska čamce nemilosrdnih progonitelja!

Niz stena koje strče iz vode na vrhu rta poslužiće Japancu upravo u tu svrhu. Da, on želi da se malo zabavi, iako to ne liči na ninde čiji je ideal da svoj krvavi posao obave brzo i efikasno.

Zakarjanova ideja, bez sumnje. Još jedna stavka u računu koji će uskoro stići na naplatu...

Gliser sada ponovo povećava brzinu. Otpor vode sve je veći, sa njim i naprezanje mišića Leslijevih ruku.

Međutim, taj Japanac treba tek da nauči ponešto o skijanju na vodi...

On i Tabasko Pit nekoliko puta su izveli nešto slično u zalivu San Franciska, tek ko-

liko da provere da li je takvo nešto moguće.

Sada je znao da jeste, iako bi pokušao i da nije bilo pret hodne provere.

Zatežući mišiće leđa i trbuha, ninda uspe da savlada otpor vode toliko da pređe iz ležećeg u neku vrstu čučućeg položaja. To je najteži deo posla, a sada...

Stopala čoveka imaju dovolj nu površinu da pri velikoj brzini zamene široke skije i dopuste telu da se kreće po talasima kao kod skijanja na vodi!

Otpor vazduha mnogo je manji nego otpor vode i mišići Lesliejevih ruku odmah osetiše olakšanje. Ovakav položaj, naravno, zahteva neverovatnu koncentraciju i kordinaciju pokreta, ali se sada napor može ravnomernije rasporediti na sve mišiće tela.

Koncentracija i koordinacija, uostalom, osobine su bez kojih niko nikada ne bi ni postao ninda!

Japanac na krmi čamca vrti glavom, najveće priznanje koje se može dobiti od jednog ninde. Zatim baca pogled prema pramcu i stenama koje su sve bliže i bliže...

Vazduh huji oko Lesliejevih ušiju, donoseći sa sobom buku motora glisera, ali se njemu čini da u tom koktelu šumova naslućuje još jedan.

Poznat zvuk. Motor jahte koji je Tabasko Pit mesecima frizirao kako bi vitkom brodiću dao brzinu o kojoj sanjaju čak i piloti na patrolnim čamcima Obalske straže...

Dobri stari Tabasko!

Pomoć je, dakle, u blizini; sada više ne mora razmišljati samo kako da se spase, već i kako da situaciju preokrenu u svoju korist.

Proći će, međutim, još dosta vremena dok jahta zaobiđe rt i stigne do ovog mesta. Pre toga on se još mora sukobiti sa pretećim stenama koje pomaljavaju glavu iz vode, nalik prepotopskim čudovištima željnim sunčeve svetlosti.

Srećom, Japanac još ne zna da je pomoć za Leslija u blizini. Mnogo je bliže motoru glisera koji prigušuje sve ostale šumove.

Kada konačno ugleda jahtu, nuti udesno, kako bi izbegao stene; čovek koji smelo jaše na biće prekasno. Gliser će skre-

talasima produžiće, po inerciji, još nekoliko desetina jardi.

Čak i ako ispusti uže, ne može tako brzo doplivati do plićaka kako bi izbegao novi napad glisera i Japanac upravo s tim računa. Oni će se vratiti do njega čim dovrše luk od 180 stepeni i nastaviti svoju igru smrti.

Umesto da smanji brzinu kretanja, Lesli malo izdiže tabane, dopuštajući da mu telo dobije novo ubrzanje time što je smanjio trenje.

Ovo je kritički trenutak; mora veoma precizno izračunati silu kojom ga uže sve jače vuče udesno, brzinu svog kretanja, rastojanje do najbliže stene i njenu visinu nad površinom mora...

Samo delić sekunde potreban je za takav jedan proračun u mozgu ninde. Posle njega, sledi akcija!

Lesli u tačno određenom trenutku ispusti kotvu iz ruku i odvoji se od površine vode. Slučaj je hteo da pramac jahte izbije iza rta samo delić sekunde pre toga.

Telo ninde polete po plitkoj paraboli. Ako je samo jedan element malopredšnjeg prora-

čuna bio netačan, neće uspeti da preskoči stenu pred sobom!

Sudar više ne može imati tragične posledice, ali bi mu oduzeo dosta dragocenog vremena. Gliser je već počeo najuži deo svog luka i za koji trenutak ponovo će se ustremiti prema njemu.

Tabani ninde gotovo okrznuše vrh stene, ali on još više skupi noge, da bi ih odmah potom ispravio.

Pljusnuo je u duboku vodu na drugoj strani kamene prepreke i konačno uspeo da opusti mišiće toliko dugo izložene nadljudskim naporima.

Kao utela može mu poslužiti lice Tabasko Pita koje je sasvim jasno video trenutak pre nego što je pao u vodu. Prošle su godine otkako je video toliko komičnog iznenađenja na nečijem licu!

*
* *

Boreli zatrepta. Na trenutak je pomislio da je sve ovo samo san, ili scena za snimanje nekog od onih glupih avanturističkih filmova, sa vešto izvedenim trikovima koji dočarava

ju nadljudske moći glavnih junaka.

Ali ne... Tabasko Pit urla od oduševljenja, najbolji znak da je i sam video sve ono što i Boreli...

Čovek koji se skija na vodi, koristeći samo sopstvene tabane umesto skije, a zatim neverovatno dug skok preko stene koja preti da smrskaa njegovo telo zbog najmanje greške u proračunu!

Ninda! To može biti samo ninda!

— Hej! Gliser se okreće! — uzviknu uzbuđeno. — Nemoj zaboraviti na taj prokleti top!

Tabasko ne odgovori; svu pažnju posvetio je delikatnom manevru koji će jahtu u velikoj brzini provući pored preteće hridine i približiti mestu gde je Lesli nestao ispod površine vode.

Sada nema vremena da misli o Zakarjanovom gliseru i njegovoj artiljeriji, do đavola! Važno je da izvuče Leslija iz vode, a posle toga...

Posle toga, američki ninda će već nešto smisliti, zar ne?

Stežući zube, Tabasko načini smeo zaokret među stenama, svestan da i najmanja greš

ka u proceni može ostaviti jahtu nasukanu ili sa probijenim bokom, na milost i nemilost topu od dvadeset milimetara koji je Boreli pomenuo.

Leslijeva glava i ramena izbiše nad površinu vode i on se glasno nasmeja. Jednom rukom Tabasko mu dobaci kraj užeta sa palube.

— Kog se đavola smeješ? — zaurla besno. — Šta ti je smešno? Moja faca?

Ninda se kao mačka uzvra na palubu, a Pit obrte točak krme, pojačavajući gas.

Na drugoj strani prepreke od stena, gliser je smanjivao brzinu. Pit vide kako prilika u crnoj odeći staje uz nagu devojkicu na palubi, dok jedan krupan čovek hitro skida maskirno platno sa nečega na pramcu.

— Sumiko! — prostenja. — Kako se ona stvorila tamo, do đavola?

— Kasnije, Pite! Oni tamo imaju top!

— Ali, Sumiko...

— Ako umaknemo, naći ćemo načina da joj pomognemo, do đavola; neće imati nikakve koristi od nas kada taj top jah-

tu pošalje na dno mora, a naša tela servira rakovima za obed!

— On pametno govori! — za vapi Boreli, očajnički trzajući svoje veze. — Poslušaj ga, luđače! Oni neće ništa učiniti devojci sve dok ste vi na slobodi! Potrebna im je kao talac, razumeš!

Tabasko Pit glasno opsova, ali ga poslušao; obrćući se po uskom luku, jahta izbi na otvorenu površinu i poskoči kada Pit dade pun gas motoru.

Iza njega, ninda je suženim očima motrio šta se zbiva na palubi glisera. Zakarjan nezgrapno vuče sanduk sa municijom prema pramcu, dok japanski ninda kontroliša Sumiko.

Čovek za topom spreman je za paljbu i nestrpljivo se okreće, čekajući da mu Zakarjan doda redenik sa teškim, zatusastim mecima od dvadeset milimetara.

»Imaće vremena za jedan kratak rafal«, proceni Leslie mirno, »pre nego što zamaknemo u zaklon iza sledeće izbočine na obali...«

Stajao je uz ogradu, ne ispuštajući nišandžiju iz vida. Redenik je na svom mestu, još da ubaci metak u cev...

— Pite — reče — postoje samo dve komande: levo i desno.

Tabasko baci nervozan pogled preko ramena.

— Meci stižu, a? Uvek me je zanimalo kako se osećaju piloti u avionima kada ih gađaju iz ovih igrački!

— Evo ti prilike da doznaš osmehnu se ninda. — Pazi, on samo što nije opalio...

Na pramcu glisera, cev topa opisa luk i Leslie vide kako se okreće prema jahti.

— Samo tri stepena levo, Pite — reče. — Da bi mu meta bila što manja...

— Odvežite me odavde! — urlao je Boreli. — Vi ste polude! obojica! To su pancirni meci, izbušiće trup broda kao da je od vlažne hartije!

— Aha! — klimnu Pit glavom. — Ako pogode...

— Naravno da će pogoditi, budalo! Gledao sam kako Val Holden vežba sa tim tipom i kako... Aaahhh!

Rafal zabubnja nad mirnom površinom vode. Boreli vrisnu.

— Desno, Pite!

Jahta poslušno skrete, sledeći obrtaj točka krme; kraj levog boka broda voda zapljuje u dugom nizu vodoskoka, a

eksplozije nije bilo; pancirna zrna načinjena su za probojno, a ne razorno dejstvo!

— Opet desno!

Još jednom meci se sručiše uz sam bok jahte, podižući preteće vodoskoke. Pit trijumfalno zaurla, skrećući brod u zaklon izbočine kopna koju je upravo obišao.

Iza njih, motor glisera naglo proradi. Pit i Leslie se zгледаše.

— Hoće da se utrkuje — veselo reče ovaj prvi. — Odlična ideja, a?

— Jeste. Sve dok smo van dometa tog topa. A on ima prilično veliki domet, da te podsetim...

— Ah, samo da Sumiko nije na gliseru! — lupi Pit pesnicom po zidu kraj sebe. — Imam dole pod palubom protivtenkovsku raketu koja bi ih naučila pameti!

— Prokleti ludaci! — stenjao je Boreli, vrteći glavom. — Proklete budale, sve će nas pobiti!

— Daj, zaveži — obrecnu se Pit. — Misliš da mi je do moje kože stalo manje nego do tvoje!

Ninđa je ćutao, još jednom razmatrajući konture obale po sećanju.

Postoji način da izbegnu napad, koristeći brzinu, ali bežanje nikada nije dobilo nijednu bitku...

— Možemo li nekako da stupimo u radio-vezu sa Zakarjanom, Pite?

— Da. Već smo ih zvali, po tvom planu. Zašto?

— Hoću da govorim s njim, to je sve.

Pit se isceri.

— Poznajem te, ortak... Ponudićeš dvoboj onom dripcu u crnom kostimu koga sam video na palubi, je li tako? Kako se on stvorio ovde?

— Ne znam. Verovatno ga je Zakarjan dobio specijalnom poštom iz Japana. Pretpostavljam da mu je neko obajsnio da mora uzeti ninđu ako želi da se otrese ninđe.

Iza njih, gliser se pojavi iz zaklona, ali je bilo prekasno za novi rafal iz topa, jer je jahta već nestajala iza sledećeg rta. Južna obala ostrva Marš nije jako razučena; ovaj deo, međutim, gotovo je idealan za igru skrivalice koju je Leslie zamislio, utoliko pre što se ras-

tojanje između dva broda povećavalo, polako, ali sigurno.

Radio-telefon bio je podešen na kanal Zakarjanovog glisera i Leslie pritisnu taster za poziv.

Samo jednom. Znao je da će mu ovoga puta neko sigurno odgovoriti.

Strpljivo je čekao glas sa druge strane. Neko najpre mora sći pod palubu, kad čuje signal. Zakarjan, najverovatnije; japanski ninđa motri na Sumiko i prati situaciju, Holden je za topom, a Leana se trudi da izvuče maksimum iz snažnog motora.

— Da? — progovori dubok glas iz slušalice. — Ko je to?

— Mister Zakarajn? Govori Leslie Eldridž.

— Kratka pauza.

— Leslie Eldridž? To ime mi ne znači ništa.

— Američki ninđa, Zakarajn. Onaj koji ti već danima zagorčava život.

— Ah! Pa, nije bilo baš teško pogoditi. Šta želiš od mene, Eldridž?

— Da pregovaram. Dospeli smo u pat-poziciju; šta nam drugo preostaje?

— Pat-pozicija? Paaa... nisam baš siguran. Možda se i va-

ram, ali imam utisak da su svi aduti u mojim rukama, Eldridž!

— Samo na prvi pogled, Zakarjan. Samo na prvi pogled!

— Je li? Za tebe devojka i top nisu dovoljno jaki aduti?

— Ne možeš upotrebiti oba istovremeno — upozori Leslie.

— Ako se devojci, na primer, nešto dogodi, ostaje ti samo top, a mi dobijamo slobodu da upotrebimo protivtenkovske rakete koje imamo na jahti.

— Rakete? Blefiraš!

— Ne izazivaj sudbinu, Zakarjan... Ne izazivaj sudbinu!

— Već sam se uverio da je blef nešto što ninđe veoma vešto koriste! — dopre Zakarjanov glas iz slušalice. — Ne, ne verujem ti!

— U redu... poslaću ti jednu raketu za koji minut, a onda te ponovo pozvati. U međuvremenu, prenesi tvom Japancu šta sam ti rekao; mislim da će on biti razumniji od tebe...

Pokretom ruke Leslie prekide vezu i baci se na posao da na palubu iznese sanduk sa protivtenkovskom raketom, nagradu za zaista izvrsne veze Tabasko Pita sa krijumčarima oružja u San Francisku.

»Samo reci, ortak, šta ti treba«, pohvalio se jednom. »Istina, trenutno na tržištu vlada izvesna nestaisca nosača aviona, ali sve drugo mogu da ti kupim!«

— Šta je to? — prostenja Boreli kad ugleda sanduk. — Raketa? Nećeš je valjda upotrebiti?

— Ne — nasmeja se ninda. — Hoću da je pojedem za doručak! Pite, koji je otprilike njihov položaj?

— Ti si lud! Sumiko je na tom brodu, budalo!

— Nemam nameru da ih pogodim; samo da pokažem kakvim sve oružjem raspolažemo.

— Ti mene nisi maločas razumeo? To je naša jedina raketa!

— Znam, ali oni ne znaju — odvрати ninda, montirajući lanser za raketu. Bila je to jedna od već pomalo zastarelih raketa, sa džojstikom za navođenje i obojenim izduvnim gasovima kako bi je strelac lakše mogao pratiti pogledom.

Lesli sačeka da se gliser još jednom pomoli iza njih, pa pritisnu dugme za lansiranje rakete.

Uz fijuk, raketa polete, najpre naviše, ostavljajući za sobom širok trg od crvenog dima. Lakim pokretom ruke ninda isproba navođenje i vide kako raketa poslušno skreće prema gliseru.

Ne sme dozvoliti da padne blizu cilja. Ne zna gotovo ništa o ženi na kormilu glisera; jedan njen nekontrolisani pokret mogao bi dovesti raketu tamo gde nijedno od njih to ne želi.

Ipak, ovo je prilika da zaplaši Zakarjana i japanskom nindi pokaže kako ovo neće biti tako naivna borba...

Sada je raketa jurila pravo prema pramcu glisera i ninda vide kako Holden panično skače sa svog mesta.

Nasmejao se glasno, sledeći pogledom crveni dimni trag. Još samo pola sekunde, a onda...

Nagli pokret džojstika; raketa skrete gotovo pod uglom od devedeset stepeni u trenutku kada je bila na svega pedesetak jardi od pramca glisera i zari se među stene n obali.

Impresivna eksplozija, stub crno-žutog plamena i gomila otpadaka od kamena dignutih

u vazduh. Sada Zakarjan neće više govoriti o blefu...

Jahta ponovo skrete, gubeći iz vida gliser i mesto koje je raketa pogodila; Tabasko Pit se široko cerio, a Boreli nešto mrmljao, glave spuštene na grudi.

Nije mogao jasno čuti njegove reči, iako je prošao samo ko rak kraj Borelija na putu u potpalublje. Ipak, učinilo mu se da ovaj šapuće davno zaboravljene reči neke molitve...

Ovoga puta Zakarjan se javio odmah posle pozivnog signala.

— U redu — rekao je promuklo. — Šta predlažeš, Eldridž?

*

* *

Jahta se zaustavi na nekoliko desetina jardi od stena preko kojih je Leslie dva sata ranije onako spektakularno preskočio.

Gliser se, obasjan suncem, već ljulja u sredini zatona, tamo gde ga je Leslie ugledao pred samo svitanje.

Veoma miroljubiva slika; top je ponovo skriven platnom, a

dve lepe žene sede pod sunco-branom, sa čašama ledenog pića na stočiću između njih...

Jedna je još uvek potpuno naga, ali joj to ne smeta. Baš kao ni neprestani čežnjivi pogledi Vala Holdena koje deli između nje i Leane, sve više podsećajući na poslovičnog Buridanovog magarca koji je umro od gladi između dva podjednako privlačna plasta sena...

Zakarjan i japanski ninda još uvek su pod palubom. Takav je dogovor i bio; ninda će dovesti na obalu kada mu Leslie da znak za to...

Boreli se skupi uz ogradu kada mu Tabasko Pit priđe sa nožem u ruci.

— Ti... ti ne bi zaklao bespomoćnog, vezanog čoveka?

— Misliš? — isceri se Tabasko krvoločno. — A šta ako se varaš?

Boreli preblede; bila je to, zapravo, nova nijansa na licu već zelenom od straha.

Ugrizao se za usnu da ne vrišne kada nož blesnu na suncu, iako mu je po Pitovom pokretu moralo biti jasno da ovaj namerava samo da mu prereže veze.

— Zašto? — upita nesigurnim glasom. — Zašto si me oslobodio?

— Iz radoznalosti.

— Radoznalosti?

— Aha. Radoznao sam da vidim šta ćeš sada učiniti, Boreli.

Ovaj obliznu suve usne.

— Mogu li... mogu li da idem?

Tabasko raširi ruke, sa izrazom razočaranja na licu.

— Eto ti sad! A bio sam uveren da ću dobiti opkladu sa Leslijem!

— Kakvu opkladu? — Boreli ga je sumnjičavo gledao, trljajući utrnule udove.

— Tvrdio sam da ćeš posle svega ovoga preći na stranu dobrih momaka, Boreli; Lesli, opet, smatra da si nepopravljiv... On je u pravu, naravno. Možeš li da otplivaš do glisera?

— Aha. Tamo treba da idem?

— Tamo. Obala je rezervisana za ninđe, prijatelju; mi, obični smrtnici držimo se podalje kada se oni obračunavaju među sobom... Hajde, skači u vodu, kupanje će ti prijati, sav smrdiš na znoj i kukavičluk!

Lesli sačeka da Boreli odmakne, a zatim i sm skliznu u vodu, na suprotnom boku jah-te.

— Srećno, ortak! — dobaci Tabasko. — I pokaži tom Japancu da je američka škola nadmoćnija!

Lesli mu samo odmahnu, ravnomerno režući talase. Već je koncentrisan na obračun koji će početi za petnaestak minuta...

Obračun sa japanskim Ninđom...

Ne prvi, a verovatno ni poslednji.

Do sada je uvek pobeđivao. Čak lakše nego što je očekivao, zahvaljujući činjenici da je svakog japanskog ninđu hvatao nekontrolisani gnev čim bi shvatio da njegov protivnik nije Japanac!

Ninđe godinama uče da od osećanja nema koristi u borbi, naročito onih jakih, u koje spada i gnev.

Oni koje je do sada sreo, ipak nisu savladali tu važnu lekciju. Izgleda da im je od svega drugog bilo važnije da speru iracionalnu ljagu na časti ninđucua i unište stranca koji se na neki način dočepao

najbolje čuvane tajne njihove zemlje!

Lesli izađe na obalu i po navedeni oslušnu, pretražujući pogledom šiprag koji je počinjao odmah iza linije plime na obali.

Hejs je imao vremena da stigne sa druge strane ostrva do ovog mesta, ako ga je Zakarjan odmah pozvao.

A jeste. Zakarjan je iskusan biznismen i neće propustiti da osigura svoje izglede na uspeh ako već ima načina da to učini.

Nikakvog šuma, niti bilo kakvog znaka koji bi odao da se veća grupa ljudi nalazi u blizini. Šuma poznaje načine da svoje stanare upozori na to, a ninde umeju da pročitaju takve znake.

Šta se dogodilo?

Postoji samo jedno objašnjenje: Hejs je doneo mudru odluku da se ne meša u sukob divova!

Što, ujedno, pokazuje i njegovu prognozu ishoda borbe. Hejs se nada da neće biti prilike da Zakarjanu objasni zašto nije došao sa ljudima na njegov poziv.

Probijajući se kroz šiblje, Lesli dozvoli sebi da se na trenutak osmehne.

Hejs se nada da će na taj način spasiti svoj bezvredni život. Vara se, naravno...

Ostrvo je sada puno ljudi. Za nekoliko sati, kada sve bude gotovo, odavde će otići samo njih troje, ostavljajući za sobom samo mrtva tela.

On nema drugog izbora. Sva ko ko bi ikada mogao doći u situaciju da poveže ime i lik Leslija Eldridža sa pojmom ninda mora umreti!

Njegovo oružje i odeća još uvek su tamo gde ih je ostavio. Odeća mu nije potrebna; dovoljno je samo nekoliko sekundi da uzme oružje i krene prema obali.

Japanac je sada na palubi. U tradicionalnom crnom kostimu i sa kompletnom opremom japanskog ninde.

Dvoboj će se održati po pravilima koja su utvrđena pre mnogo vekova. Jedan njihov deo kasnije su prihvatili i samuraji i oko njega izgradili kodeks koji je dobio ime bušido.

Lesli podiže ruku i pokrete je sporo, kao da izvodi figuru starog, stilizovanog plesa.

Bez žurbe, Japanac se spusti u čamac, već postavljen uz bok glisera. Mora zamahnuti dvadesetak puta veslom da bi stigao do obale, ali će to činiti polako i dostojanstveno; ne previše polako, naravno, da posmatračni slučajno ne bi pomislili kako okleva da se baci u borbu.

Lesli se spusti u sedeći položaj, prekrštajući noge na japanski način. Ustaje kada mu Japanac priđe, izražavajući tako poštovanje prema protivniku.

Jedan čovek izlazi iz vode i penje se na jahtu. To će biti Bo reli; i on, čak i ne znajući da to čini, igra ulogu u komplikovanom zapletu koji je Lesli smislio.

Reći će Zakarjanu da je postojala jedna jedina protivtenkovska raketa i ovaj će pomisliti da se još uvek može odbraniti svojim topom na palubi...

Umesto da beži, što bi mu moglo uspeti, on će pokušati da se bori; neće mu pasti na pamet da bi neko bio spreman da žrtvuje divnu, brzu jahtu da bi ostvario svoj cilj.

Glupi Zakarjan!

Naravno, on još ne zna da je Sumiko već provalila sve šifre pod kojima drži svoju gotovinu u bankama širom sveta. Kampjuterske mreže mnogo su manje sigurne od upada u sistem, nego što se to misli...

Kada Zakarjana više ne bude, njegov novac biće prebačen na druge račune pod šifrom i poslužiti kao osnova za nove akcije protiv organizovanog zločina. A ni Pitu neće biti teško da još mesec ili dva obrađuje motor neke druge lepe jahte...

Dno čamca zastruga po šljunku obale. Japanac dostojanstveno iskorači u plitku vodu.

Zastao je na obali, proučavajući pogledom svog protivnika.

Sada već sasvim sigurno zna da on nije Japanac. Gotovo je vidljivo kako mu se mišići otpuštaju od one napetosti karakteristične za ninde.

Lesli gotovo od reči do reči može da nasluti tok misli japanskog ninde.

Najpre olakšanje, jer niko ko nije Japanac ne može postati ninda. Potom sumnja: jer, ovaj čovek ovde pokazao je toliko spretnosti i brzine da više nema sumnji u autentičnost njegove veštine...

A potom telo japanskog ninĎe obuzima plamen gneva, jer shvata da je neki zločinački učitelj ninducia, verovatno za novac, izdao svetu tajnu strancu bele kože i svetlih očiju!

Lesli ustade. Uzdržao se od osmeha, iako je Japanac prema njemu zakoračio mnogo brže nego što to zahtevaju komplikovana pravila japanske etike-cije i opreznost pred početak borbe...

Sačekao je da drugi ninĎa stigne na propisanih deset koraka od njega, a onda se ceremonijalno naklonio.

Japanac zastade, gotovo protiv svoje volje. Videlo se da se bori sa željom da što pre uništi drskog neprijatelja, kojoj se suprotstavlja nagon za poštovanjem davno utvrđenih pravila.

Njegova dilema, zapravo, sastoji se u tome da li taj stranac uopšte zasluŹuje ritual predivljen samo za sukobe sa pravim ninĎama...

»Već će shvatiti«, osmehnu se Lesli u sebi. »Za koji trenutak...«

— Moje ime je — reče na japanskom kakav govore samo veoma obrazovani ljudi — Lesli EldridŹ. Dolazim iz grada

San Franciska u državi Kaliforniji. Ime moga poštovanog učitelja bilo je Tanaka i on je živeo i vodio svoju školu u blizini hrama Iato kraj Osake...

Japanac ne odgovara. Njegovo iznenađenje, naravno, neće trajati dugo, jer on je ninĎa.

Naklonio se, priznajući time da razgovara sa sebi ravnim.

— Moje srce — odgovori propisanom učtivom formulom koja već vekovima nema više veze sa stvarnim osećanjima — moje srce igra od sreće što sam upoznao čuvenog ratnika, Leslija EldridŹa iz San Franciska u Kaliforniji. Ime mi je Ono Jamata i dolazim iz Kjota. Učitelj koji je utrošio svoje drago ceno vreme na moju bezvrednu osobu zove se Kunehiro i živi na ostrvu Hokaido...

Sada je na Leslija bio red da se pokloni i on to učini, ozbiljnog lica.

— Ime Ono Jamate nije mi nepoznato. Za mene je velika čast da svoj mač ukrstim sa njegovim, jer to zahteva naša čast, Jamata — san.

— Neka onda tako bude! — nakloni se Jamata.

Obojica su isukali mačeve u istom trenutku, munejvitim pok

retima. Dve plavkaste oštrice blesnuše na suncu...

*
* *

Hejs spusti pušku i tiho, proguta pljuvačku.

Dvojica boraca sa mačevima u rukama su na svega dvadesetak jardi pred njim. Jedan rafal bi ih posekao, ne dajući im priliku ni da pokušaju da se uklone...

Suviše su koncentrisani jedan na drugog da bi ga primećivali. Međutim...

Njegova prokleta automatska puška je zakočena, a on se ne usuđuje da je otkoči i ubaci me tak u cev!

Neko šesto čulo govori mu da bi taj šum privukao pažnju dvojice nindži i da bi se obojica istog trenutka bacili na onoga ko se usudio da prekine njihov obračun.

Borelijevi ljudi glatko su odbili da pođu za njim. Smestili su se u baraku, napravili zaklone od ležaja i spremili za odbranu. Nije pomoglo ubeđivanje, čak ni pretnja da će ih

ninđa, kada stigne do njih, isterati dimom, kao pacove!

On je krenuo sam na zapadnu obalu ostrva i stigao u pavičas da postane očevidac onoga što je malo ko video i posle toga ostao živ...

Nije se usuđivao ni da se pomeri, čak ni da glasnije udahne. Kako je uopšte moguće da ljudsko biće može da se kreće ovakvom brzinom i preciznošću!

Mačevi se još jednom zvonko sudariše; sve do ovog trenutka nije bilo vidljive prednosti ni za jednog protivnika; svaki udarac bio je odbijen, sva ka finta pročitana, svaki korak u jednom pravcu protivnik je sledio kao da su njih dvojica vezani nevidljivim nitima.

»Kao balet!«, prolete Hejsu kroz glavu. »Kao neki primitivni ritualni ples!«

Naravno, ovo nije bila igra, jer svaki pokret mača mogao je proliti krv jednog od boraca. Hejs je sebe do sada smatrao dobrim mačevaocem, istina ne sa ovom vrstom oružja.

Protiv bilo koga od ove dvojice, znao je, ne bi izdržao ni pola sekunde!

Ah!

NinĎa u crnoj odeći, učinilo se Hejsu, izveo je odlučni napad. Korak ulevo, lažni napad vrhom mača prema grudima protivnika, a onda kao misao hitri pokret leve ruke i blesak vakizašija istrgnutog iz pojasa da bi se zario nagom belcu u trbuh!

Dva mača se sudariše, ali to više nije imalo značaja. Nema sile na ovom svetu koja sada može zadržati vrh vakizašija da ne otvori utrobu belca i ne prospe njegova creva po pesku!

Ali...

Nago telo se izvi kao zmija; Hejsu se učini da je nemoguće izvesti takav pokret, a da kičma ostane čitava, ali belac ga dovrši kao da je to dečja igra.

Vakizaši promaši trbuh, samo skliznuvši po koži desnog boka belog ninĎe. U istom času, katana Japanca, njegov dugi mač, polete naviše, odbijen snažnim protivudarcem.

Čovek u crnom dospe da krik ne, ali ništa više od toga...

Hejs s naporom proguta pljuvačku, trudeći se da ostane ne-

čujan. Gospode bože, kako je takva brzina uopšte moguća?

Ne, ovo pred njim nisu ljudi. Ne mogu biti ljudi!

Demoni sa početka stvaranja sveta koje je neka volšebna sila vratila na lice zemlje da ponovo plaše ljude?

Bića iz svemira, prethodnica invazije koja će uskoro pokoriti ovu nesrećnu planetu?

Hejs stisnu donju usnu zubima da zadrži nekontrolisani krik...

Odbivši udarac, beli ninĎa prebaci sečivo svog mača vodoravno iza vrata Japanca; pri hvatajući slobodnom levom rukom njegov vrh on snažno povuče mač prema sebi.

Glava pod crnom kapuljačom se odvoji od tela, iz vrata pravo uvis šiknu, kao vodoskok, mlaz neobično tamne krvi.

Nagi čovek ustuknu jedan korak, dopuštajući obezglavljenom telu da se sruči u pesak.

Sagnuo se da zdere masku sa lica i nekoliko trenutaka proučavao pogledom usko i mršavo japansko lice sa negovanim brčićima.

Vrlo obično, čak miroljubivo lice. Ninđa je, bez sumnje, godinama živeo pod maskom mirnog građanina, pažljivo skrivajući svoj dvostruki život plaćenog ubice...

Hejs steže zube, buljeći u široka leđa pobednika. Ovaj se saže da obriše sečivo mača o odeću pobeđenog.

»Sada!« — reče neki unutrašnji glas Hejsu. »Sada ili nikada!«

Zatvarač puške glasno škljocnu; Hejsu se učini da je taj šum odjeknuo kao tresak грома nad ostrvom...

— Baci tu pušku, Hejs — reče ninđa ne okrenuvši se. — Valjda si do sada shvatio da me ne možeš ubiti!

Hejs razrogači oči.

Kako?

Kako je moguće da taj čovek zna čak i ko mu se nalazi iza leđa, skriven u šipragu?

— Ti! — reče promuklo, izlazeći iz zaklona. — Ti... ti si dave, ne čovek!

Lesli se okrete i uspravi, široko se osmehujući.

— Ja sam — reče — nešto mnogo gore od đavola. Ja sam... ninđa!

— AAAAAHHH!

Hejsov krik ptice u krošnjama i one se krešteći uzdigoše, lepećući šarenim krilima.

Nije uspeo da pritisne obarač, iako mu ej prst već ležao na njemu kada je šuriken poleteo iz ruke ninđe.

Jedan krak čelične zvezde zari se posred levog oka i, bez otpora prodre u mozak. Ispuštajući pušku, on pade na leđa, zarivajući prste ruku u pesak.

Grč nije trajao dugo; čak i najsnažnija tela nisu u stanju da se više od sekunde ili dve bore protiv ovakve smrti...

Lesli podiže pogled prema brodu u zatonu.

Boreli i Holden poleteli su prema topu; nijedan od njih dvojice ne vidi da se na krmu uzdiže moćno telo Tabasko Pita...

Plavokosi džin zbacio je sa sebe masku za kiseonik uz čiju je pomoć doplivao pod vodom do samog glisera, dok su svi na njemu bili zauzeti posmatranjem obračuna na kopnu...

Sumiko se već bacila na Leanu; biće dovoljan, verovatno, jedan jedini precizni udarac ivicom dlana da smrska kosti na tom lepom licu i njihove krhotine zarije u mozak žene, domo seći brzu smrt.

Sumiko, ma kako nežno izgledala, ume da bude nemilosrdna poput lavice koja brani mladunčad. Ne bi nikada oprostila ženi koja je, upravljajući gliserom, dovela u opasnost život čoveka koga voli!

Ni Pit neće imati previše problema sa onom dvojicom; stigao je do njih pre nego što su shvatili da je top od dvadeset milimetara suviše nezgrapno oružje za borbu prsa u prsa...

I ovako daleko na obali Leslieju potmuli udarac pesnicom koji smrska Holdenovu glavu kao ljusku od jajeta, razbacujući komadiće mozga na sve strane.

Boreli zaurla, zaslepljen krvlju koja mu je prsnula u oči. Obrnuo se i pokušao da skoči preko ograde u vodu, ali su ruke Tabasko Pita bile brže.

Obavile su se otpozadi Boreliju oko vrata, povijajući mu glavu unazad, sve dalje i dalje.

Boreli je urlao, ali taj urlik nije trajao dugo; u trenutku kad mu potiljak dotače lopatice na leđima, nešto oštro prasnu, kao suva grančica.

Naizgled bez napora, Tabasko odiže mrtvo telo sa palube i zavitla ga u vodu, grohotom se smejući.

Smejao se, zapravo. Zakarjanu koji je trenutak ranije skočio u vodu, ne čekajući da plavokosi džin blistavih očiju stigne do njega.

Borelijevo telo pade popreko preko Zakarjanovih leđa i ovaj vrisnu kad oseti udarac, koprcajući se da se oslobodi mrtvih udova koji su se na perverznan način obavili oko njegovog tela. Potonuo je i opet izronio, plivajući očajnički ka obali, praćen grohotnim smehom Tabasko Pita.

Leslie se saže da izvuče šuriken iz mrtvog Hejsovog oka. To oružje je utoliko dragocenije što se do njega više ne može

doći. Mora pažljivo pretresti gliser; među Zakarjanovim stvarima verovatno će naći i onaj svoj šuriken koji je pre izvesnog vremena kao opomenu ostavio u vratima Zakarjanove vile u Lafajetu...

Bez žurbe je prišao obali. Zakarjan je ležao u plicaku, jecajući od iscrpljenosti i tresući se čitavim telom.

— Dosta je bilo — reče ninda. — Ustani i pokušaj da još malo budeš čovek, Zakarjan!

Ovaj pokuša da se uspravi na ruke i kolena, ali u udovima nije imao dovoljno snage za to.

— Ne mogu! — zajeca. — Šta hoćeš od mene?

— Sve.

— S-sve?

— Da, sve Zakarjan. Tvoju priču, tvoj novac... tvoj život...

— Život? Ti... ti ćeš me ubiti?

— Čim čujem tvoju priču — nasmeja se ninda. — Za novac sam se već pobrinuo, znaš...

— Ne, ne... nikada!

Ninda ne reče ništa. Sumiko i Tabasko Pit plivaju prema obali i za koji trenutak će biti ovde.

Zakarjan se grubo vara ako misli da će oni imati više obzira prema njemu. Za koji trenutak, čim mu Pit veselo objasni kakve sve metode poznaje za izvlačenje istine od onih koji neće da govore, bogataš će početi svoju pesmu.

Posle toga...

Ne, neće ga mučiti posle toga; Zakarjanu će biti podarena brza smrt, a rakovima sa dna zaliva bogat obed...

Mnogo bolja sudbina od one koju je Zakarjan prodavao deci naviknutoj na njegovu drogu, zar ne?

Sačekao je da se njegovi prijatelji približe obali, a zatim krenuo na istok. Postoji još jedan posao koji može obaviti sam.

Ostaci Zakarjanovih ljudi čekaju ga, zabarikadirani u zgradi i ubeđeni da su na sigurnom.

Kada završi sa njima, uz pomoć čelika, ostaviće za sobom mrtva tela i puno krvi.

Kraj za njih. Kraj samo jedne epizode za ninđu koji će sutra ponovo morati da prolije krv...

— KRAJ —

JEDNO LETO - TRI HIT!

HIT 1. "BRUCE LEE ZAUVEK"

Knjiga **"BRUCE LEE ZAUVEK"** je drugo izdanje rasprodate knjige **"Originalni BRUCE LEE nunchaku"**. Objavljena je povodom, 50. ZLATNOG rođendana "Malog zmaja" - sa ZLATNIM superkolor korica. Džepni format, oko 150 strana, Fini papir. Oko 200 specijalno srimljenih fotosa u Brus Li stilu. Novi snimci "Malog zmaja" u akciji! Sve o životu i smrti "kralja". Konačan odgovor: zašto je umro Brus Li? Sve o njegovom majstorstvu i svim filmovima. Kompletan Brus Li rečnik od A - Š.

SPECIJALNI PRILOG: "Vežbajte i vi kao Brus Li" - Kompletan nunchaku škola po Brus Li metodu sa fotosima o objašnjenjima. Sve što je mogao Brus Li sada možete i vi!

SUPER-POKLON: Svaki naručilac knjige **BRUCE LEE ZAUVEK** obavezno dobija na poklon tablu sa 5 (pet) ZLATNIH mini BRUCE LEE nalepnica!

HIT 2. "LETNJI NINJA-TRENING"

Sta Vam vredi što volite ninde i ninducu kad ne možete da vežbate kao ninda i postanete ninda? Uz pomoć knjige **"Letnji NINJA-TRENING"** to ćete moći. Kompletan ninda-škola po uzoru na legendarnog dr. Masaaki Hachumija: ninda zagrevanje, ninda taidjucu tehnike, ninda borba bez oružja (stavovi, pokreti, zahvati, bacanja, udarci ...), borba ninda-oružjem (bo-štap, mač, šuriken, nož, nunchake), nindja odmaranje ...

SPECIJALNI DODATAK: "Tajanstvene ninda veštine" (nevidljivost, hodanje po vodi, čitanje misli, govor srca, letenje, nečujno kretanje, čari i veštine kunoči nindja-žene ...).

HIT 3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI"

Senzacionalni roman o nepobedivom "duhu izlazećeg Sunca", o viteštvu samuraja i nindama sa devet života. Roman o pravim samurajskim dvobojima i ninda-trikovima, o samurajskim ratovima i ninda-tehnikama. Roman koji se čita bez daha i zbog koga lupa srce. Roman koji u vas unosi DUH BESMRTNOSTI i otkriva vam čari ninda erotike!

SPECIJALNI PRILOG: Prava ninda istorija, tajanstvene ninda (mikjo) tehnike, istorija, vrste i upotreba nindapirotehnike, sve o samurajima i samurajskim mačevima ...

SUPER POKLON: Svaki kupac knjige **"Letnji NINJA-TRENING"** ili knjige **"NINJA-DUH BESMRTNOSTI"** obavezno dobija besplatno super-kolor poster NINJA - MASTER vredan čak 100 dinara!

POPUNITE ČITKO -ŠTAMPANIM SLOVIMA!

NARUDŽBENICA

Ovim NEOPOZIVO naručujem sledeće džepne knjige (zaokružite brojeve ispred knjige koje naručujete):

1. "BRUCE LEE ZAUVEK" 230,00 dinara
2. "Letnji NINJA-TRENING" 280,00 dinara
3. "NINJA-DUH BESMRTNOSTI" 220,00 dinara

Navedene cene (plus oko 15 din. za otpremninu koju uzima pošta) plaćate poštaru prilikom prijema knjige. Najsigurniju i najskuplju poštarinu plaćamo mi.

STALNA KUĆNA ADRESA

Prezime i ime _____

Ulica _____

broj _____

sprat _____

stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Ova narudžbenica važi

do 1. septembra 1991.

Našu stalnu adresu ne ispisujte rukom već isecite i zalepite ovu adresu:

BIS

Biblioteka

istočnih sportova

poštanski fah 126

11070 NOVI BEOGRAD 27

Neka zna svako koga bi moglo da se tiče, da je

Novinsko-izdavačko preduzeće
»D E Č J E N O V I N E«

jedini i ekskluzivni nosilac sledećih AUTORSKIH i LICENCNIH prava iz svetskog programa TEENAGE MUTANT NINJA TURTLES — NINJA KORNJAČE:

1. **TELEVIZIJSKA PRAVA** za 65 epizoda serije crtanih filmova za teritoriju Jugoslavije.
2. **VIDEO PRAVA** za ovu seriju za teritoriju Jugoslavije.
3. **MERČENDAŽING PRAVA** (grafička i industrijska eksploatacija likova i imena) za teritoriju Jugoslavije.
4. **GENERALNI DISTRIBUTER ORIGINALNIH IGRAČAKA** za teritoriju Jugoslavije, jednog od najvećih svetskih proizvođača igračaka PLAYMATES iz Sjedinjenih Američkih Država.

Pozivamo sva preduzeća, privatne firme i pojedince koji su zainteresovani za dobar posao na korektnu poslovnu saradnju.

VAŠA GREŠKA JE NAŠ POSLOVNI PROMAŠAJ!

KORAČAJTE SA NAMA... U BUDUĆNOST

Kontakti:

NIP »DEČJE NOVINE«

Attn: Zoran PROKIĆ

32300 G. Milanovac

Tel. 032/714-974

Fax: 032/711-248

NIP »DEČJE NOVINE«

Poslovno-informativni

Centar, 11000 Beograd

Generala Ždanova 28/VI

Tel. 011/341-922

Tax: 011/342-010

Obaveštenje za sve kupce do 15 godina — narudžbu za njih moraju izvršiti isključivo njihovi roditelji.

SPORT MONTEX *International*

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikla:

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Vrednost artikla	Dana

Ime i prezime _____

Datum _____

Datum rođenja _____

Adresa i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Broj pošte / mesto _____

Svojeručni potpis _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63,
32300 Gornji Milanovac

NARUDŽBENICA — NINBA

SPORT

MONTEX

Gornji Milanovac

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

**SPECIJALIZOVAN PROIZVOĐAČ SPORTSKE OPREME
ZA SVE BORILAČKE VEŠTINE**

Narudžbenica na 96. strani

